

ΤΖ.Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και οι
Κλήροι του Θανάτου

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE DEATHLY HALLOWS

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαραντή, Ευδοξία Μπινοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© J.K. Rowling, 2007

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2007

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and
© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2007, 56.000 αντίτυπα

Ενδέκατη ανατύπωση: Φεβρουάριος 2015

ISBN 978-960-453-282-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

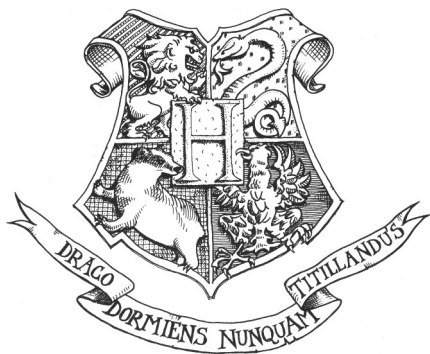
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρη Πότερ™

και οι

Κλήροι του Θανάτου

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΙΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η αφιέρωση
αυτού του βιβλίου
διαιρείται σε επτά μέρη:
στον Νείλ,
στην Τζέσικα,
στον Ντρίβιντ,
στον Κένζι,
στην Ντι,
στην Αν και
σ' εσένα,
αν έχεις μείνει
«κολλημένος»
με τον Χάρι
ως το τέλος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Η επάνοδος του Άρχοντα του Σκότους.....</i>	<i>11</i>
<i>Εις μνήμην.....</i>	<i>22</i>
<i>Η αναχώρηση των Ντάρσλι.....</i>	<i>36</i>
<i>Οι επά Πότερ.....</i>	<i>47</i>
<i>Ο θάνατος του πολεμιστή.....</i>	<i>64</i>
<i>Ένα τελώνιο με πιτζάμες.....</i>	<i>84</i>
<i>Η διαθήκη του Άλμπους Ντάμπλντορ.....</i>	<i>105</i>
<i>Ο γάμος.....</i>	<i>127</i>
<i>Η κρυψώνα.....</i>	<i>147</i>
<i>Η ιστορία του Κρίτσερ.....</i>	<i>161</i>
<i>Η δωροδοκία.....</i>	<i>182</i>
<i>Η Μαγεία είναι Δύναμη.....</i>	<i>200</i>
<i>Η Επιτροπή Απογραφής Γεννημένων Από Μαγκλ.....</i>	<i>220</i>
<i>Ο κλέφτης.....</i>	<i>239</i>
<i>Η εκδίκηση του καλικάντζαρου.....</i>	<i>252</i>
<i>Το Γκόντρικς Χόλοου.....</i>	<i>275</i>
<i>Το μουσικό της Μπατλντα.....</i>	<i>291</i>
<i>Η Ζωή και τα Ψέματα του Άλμπους Ντάμπλντορ.....</i>	<i>309</i>
<i>Η ασημένια ελαφίνα.....</i>	<i>321</i>
<i>Ξενοφίλιος Λάβγκουντ.....</i>	<i>342</i>
<i>Η Ιστορία των Τριών Αδελφών.....</i>	<i>357</i>
<i>Οι Κλήροι του Θανάτου.....</i>	<i>372</i>

<i>Μέγαρο Μαλφόι.....</i>	<i>391</i>
<i>Ο ραβδοποιός.....</i>	<i>418</i>
<i>Σελ Κότατζ.....</i>	<i>440</i>
<i>Γκρίνγκοτς</i>	<i>455</i>
<i>Η τελευταία κρυψώνα.....</i>	<i>477</i>
<i>Ο χαμένος καθρέφτης.....</i>	<i>486</i>
<i>Το χαμένο διάδημα.....</i>	<i>500</i>
<i>Η φυγή του Σέβερους Σνέιπ.....</i>	<i>515</i>
<i>Η μάχη του «Χόγκουαρτς».....</i>	<i>531</i>
<i>Το ραβδί από κουφοξυλιά.....</i>	<i>557</i>
<i>Η ιστορία του Πρίγκιπ.....</i>	<i>575</i>
<i>Ξανά στο Δάσος.....</i>	<i>603</i>
<i>Σταθμός του Κινγκς Κρος.....</i>	<i>615</i>
<i>Η ατέλεια του σχεδίου.....</i>	<i>631</i>
<i>Δεκαεννέα Χρόνια Μετά</i>	<i>655</i>

- ὦ πόνος ἐγγενής [στρ. λ.
καὶ παράμουςος ἄτας
αἵματόεσσα πλαγά.
ὦ δύστον ἄφερτα κήδη·
ὦ δυσκατάπαυστον ἄλγος.

- δώμασιν ἔμμοτον [ἀντ. λ. 470
τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν,
δι' ὠμὰν ἔριν αἵματηράν.
θεῶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.

- ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῇσδε κατευχῆς πέμπετ' ἄρωγὴν
παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκη.

- Ω! τῆς γενιάς βαθύριζο κακό,
καὶ συμφορὰς αἰαίριασιν
πληγὴ ματοβαμμένη.
Ω! πολυστέναχτα κι αβάσταχτα δεινά,
πόνε, που τελειωμό δεν ἔχεις.

- Μες στο παλάτι βρίσκεται ἡ γιαιρεία τους.
Δε θα ῥθει ἀπ' ἐξῶ κι ἀπ' τοὺς ἄλλους,
μονάχα ἀπὸ τοὺς ἰδίους με σκληρόν
ἀγῶνα αἱματοράντιστο. Εἶναι τούτος
ὁ ὕμνος μου γιὰ τοὺς θεοὺς τοῦ Ἀθῆ.

- Θεοί τοῦ κάτω κόσμου τρισμακάριστοι
που ἀκούτε αὐτές τὶς προσευχές μας,
στεῖλτε με πρόθυμη καρδιά βοήθεια
σε τούτα τὰ παιδιά γιὰ νὰ νικήσουν.

Αισχύλος, Χοηφόροι
(Μετάφραση: Τάσος Ρούσσος,
Εκδ. Κάκτος, Αθήνα 1992)

Ο θάνατος δεν είναι παρά ένας διάπλους του κόσμου, όπως διασχίζουν οι φίλοι τις θάλασσες· εξακολουθούν να ζουν ο ένας μέσα στον άλλον. Γιατί είναι επιτακτική ανάγκη η παρουσία τους, το ν' αγαπούν και να βιώνουν αυτό που υπάρχει παντού. Στο θεϊκό αυτόν καθρέφτη βλέπονται πρόσωπο με πρόσωπο· και η σχέση τους είναι ελεύθερη όσο κι αγνή. Αυτή είναι η αξία των φίλων, γιατί ακόμη κι αν ειπωθεί πως πέθαναν, η φιλία κι η συντροφιά τους είναι, με την καλύτερη έννοια, πάντα παρούσα, γιατί είναι αθάνατη.

Ουίλιαμ Πεν,
Περισσότεροι Καρποί της Μοναξιάς

Η επάνοδος του Άρχοντα του Σκότους

Οι δύο άντρες εμφανίστηκαν από το πουθενά στο στενό, φεγγαρόλουστο σοκάκι, σε απόσταση λίγων μέτρων μεταξύ τους. Προς στιγμήν στάθηκαν ακίνητοι, με τα ραβδιά τους στα χέρια να σημαδεύονται κατάστηθα· κατόπιν, μόλις αναγνώρισαν ο ένας τον άλλο, έκρυψαν τα ραβδιά κάτω από τις κάπες τους και κίνησαν προς την ίδια κατεύθυνση με ταχύ βήμα.

«Τι νέα;» ρώτησε ο ψηλότερος από τους δύο.

«Τα καλύτερα», αποκρίθηκε ο Σέβερους Σνέιπ.

Στην αριστερή πλευρά του στενού δρόμου φύτρωναν άγριες χαμηλές βατομουριές ενώ στη δεξιά υψωνόταν ένας περιποιημένος θαμνοφράκτης. Καθώς οι δύο άντρες βάδισαν δίπλα δίπλα, οι μακριές κάπες ανέμιζαν γύρω απ' τους αστραγάλους τους.

«Φοβήθηκα ότι θ' αργήσω», είπε ο Γιάξλεϊ· τα σκληρά χαρακτηριστικά του τη μια φωτίζονταν και την άλλη χάνονταν στο σκοτάδι, όταν τα κλαδιά των γειτονικών δέντρων έκρυβαν το φεγγάρι. «Ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι περίμενα. Ελπίζω όμως να μείνει ικανοποιημένος. Εσύ είσαι σίγουρος ότι θα έχεις καλή υποδοχή;»

Ο Σνέιπ ένευσε καταφατικά, αλλά δεν μπήκε σε λεπτομέρειες. Έστριψαν δεξιά, σ' ένα φαρδύ ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε έξω από το σοκάκι. Στο ίδιο σημείο έστριβε κι ο ψηλός θαμνοφράκτης, ο οποίος προχωρούσε και χανόταν πίσω από μια επιβλητική πύλη με σιδερένιες καγκελόπορτες που έκλειναν το δρόμο των δύο αντρών. Κανένας τους δεν έκοψε το βήμα του· σήκωσαν αμίλητοι τα αριστερά τους χέρια σαν σε χαιρετισμό και πέρασαν μέσα από τα μαύρα σίδερα λες και ήταν άυλα.

Οι φράχτες από ελατόξυλο απορροφούσαν τον ήχο από τα βήματα των δύο αντρών. Από κάπου στα δεξιά τους ακούστηκε ένα θρόισμα. Ο Γιάξλεϊ σήκωσε πάλι το ραβδί του, σημαδεύοντας πάνω από το κεφάλι του συντρόφου του, αλλά αποδείχτηκε πως η πηγή του θορύβου δεν ήταν παρά ένα κατάλευκο παγόνι που βάδιζε καμαρωτά πάνω στο θαμνοφράχτη.

«Πάντα καλοπερασάκις ο Λούσιους. Άκου *παγόνια*...!» κάχχασε ο Γιάξλεϊ, καθώς έκρυβε το ραβδί κάτω από την κάπα του.

Μια πανέμορφη έπαυλη ξεπρόβαλε μέσα απ' το σκοτάδι στο τέρμα της ευθείας· τα παράθυρα του ισογείου με τα ρομβοειδή τζάμια ήταν ολόφωτα. Κάπου στο σκοτεινό κήπο πίσω από το θαμνοφράχτη ερχόταν ο κελαρυστός ήχος από ένα σιντριβάνι. Χαλίκια κριπσάνιζαν κάτω από τα πέλματά τους, καθώς ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κατευθύνονταν βιασικά στην εξώπορτα, που άνοιξε από μέσα μόλις πλησίασαν, αν και δεν εμφανίστηκε κανείς.

Το χολ της εισόδου ήταν τεράστιο, με διακριτικό φωτισμό και πολυτελή διακόσμηση, ενώ ένα εκπληκτικό χαλί κάλυπτε σχεδόν όλο το πέτρινο δάπεδο. Στους τοίχους, τα μάτια των πορτρέτων με τα πελιδνά πρόσωπα ακολούθησαν τον Σνέιπ και τον Γιάξλεϊ καθώς περνούσαν. Οι δυο άντρες σταμάτησαν μπροστά σε μια βαριά ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου δίστασαν κι ύστερα ο Σνέιπ γύρισε το μπρούντζινο πόμολο.

Η σάλα ήταν γεμάτη σιωπηλούς ανθρώπους που κάθονταν γύρω από ένα μακρύ σκαλιστό τραπέζι. Τα κανονικά έπιπλα του δωματίου είχαν τραβηχτεί πρόχειρα δίπλα στους τοίχους. Το χώρο φώτιζε μια μεγάλη φωτιά σ' ένα ωραίο μαρμάρينو τζάκι, πάνω από το οποίο κρεμόταν ένας επίχρυσος καθρέφτης. Ο Σνέιπ και ο Γιάξλεϊ κοντοστάθηκαν για λίγο στο κατώφλι. Καθώς τα μάτια τους συνήθιζαν στο μισόφωτο, στράφηκαν στο πιο εντυπωσιακό στοιχείο της σκηνής: μια φαινομενικά αναίσθητη ανθρώπινη φιγούρα κρεμόταν ανάποδα πάνω απ' το τραπέζι και περιστρεφόταν αργά σαν να αιωρούνταν, δεμένη από κάποιο αόρατο σχοινί, ενώ συνάμα η σιλουέτα της αντιφέγγιζε στον καθρέφτη και στη γυμνή λουστραρισμένη επιφάνεια του τραπεζιού. Κανένας από όσους κάθονταν γύρω από αυτό το μοναδικό θέαμα δεν κοιτούσε, εκτός από ένα χλομό νεαρό που

βρισκόταν ακριβώς από κάτω. Κάθε τόσο σήκωνε τα μάτια του σαν να μην μπορούσε να τα αποτρέψει απ' αυτό.

«Γιάξλει, Σνέιπ», ακούστηκε μια δυνατή καθαρή φωνή απ' την κορφή του τραπεζιού. «Λίγο ακόμη και θ' αργούσατε». Αυτός που μίλησε καθόταν ακριβώς μπροστά από το τζάκι, έτσι που οι νεοφερμένοι δε διέκριναν στην αρχή παρά μόνο το περίγραμμα της σιλουέτας του. Ωστόσο, καθώς πλησίαζαν, το πρόσωπό του έλαμψε στο μισόφωτο, άτριχο, φιδίσιο, με σχισμές αντί για ρουθούνια κι αστραφτερά κατακόκκινα μάτια με κάθετες κόρες. Ήταν τόσο ωχρός που εξέπεμπε, θαρρείς, μια μαργαριπαρένια λάμψη. «Σέβερους, εδώ», πρόσταξε ο Βόλντεμορτ δείχνοντας την καρέκλα στα δεξιά του. «Γιάξλει, δίπλα στον Ντολόχοβ».

Οι δύο άντρες κάθισαν εκεί όπου τους υπέδειξε. Τα περισσότερα μάτια στο τραπέζι καρφώθηκαν στον Σνέιπ και ήταν αυτός στον οποίο απευθύνθηκε πρώτα ο Βόλντεμορτ.

«Λοιπόν;»

«Άρχοντά μου, το Τάγμα του Φοίνικα σκοπεύει να μετακινήσει τον Χάρι Πότερ από το τωρινό του κρησφύγετο το ερχόμενο Σάββατο, μόλις νυχτώσει».

Το ενδιαφέρον των παριστάμενων κορυφώθηκε· κάποιοι σφίχτηκαν κι άλλοι ανασάλεψαν νευρικά, αλλά όλοι είχαν καρφωμένο το βλέμμα τους στον Σνέιπ και τον Βόλντεμορτ.

«Το Σάββατο... μόλις νυχτώσει», επανέλαβε ο Βόλντεμορτ. Τα κόκκινα μάτια του καρφώθηκαν στα μαύρα του Σνέιπ με τέτοια ένταση που ορισμένοι από τους παριστάμενους γύρισαν από την άλλη, προφανώς γιατί φοβήθηκαν ότι αυτό το φλογερό βλέμμα θα τους τσουρουφλίσει. Ο Σνέιπ όμως το ανταπέδωσε ατάραχος και λίγες στιγμές αργότερα το στόμα του Βόλντεμορτ, άσαρκο, χωρίς χείλια, ανασηκώθηκε στις άκρες από κάτι σαν χαμόγελο.

«Ωραία, πολύ ωραία. Και η πληροφορία αυτή προέρχεται...»

«Από την πηγή που συζητήσαμε», απάντησε ο Σνέιπ.

«Άρχοντά μου...» Ο Γιάξλει είχε σκύψει στο μακρύ τραπέζι για να δει καλύτερα τον Βόλντεμορτ και τον Σνέιπ. Όλα τα κεφάλια στράφηκαν προς το μέρος του. «Άρχοντά μου, άλλα έχω ακούσει εγώ». Ο Γιάξλει περίμενε, αλλά ο Βόλντεμορτ δεν έβγαλε λέξη, κι έτσι συνέχισε: «Κάποια στιγμή ξέφυγε του Ντάουλις, του χρυσού-

χου, ότι ο Πότερ θα μετακινηθεί τη νύχτα της τριακοστής του μηνός, την παραμονή που κλείνει τα δεκαεπτά του χρόνια».

Ο Σνέιπ χαμογέλασε. «Οι πηγές μου μου λένε ότι υπάρχει σχέδιο ν' αφήσουν παραπλανητικά ίχνη· και είναι λογικό. Σίγουρα έχουν κάνει στον Ντάουλis το ξόρκι που προκαλεί πνευματική σύγχυση. Δε θα είναι η πρώτη φορά, όλοι ξέρουν πως είναι επιδεκτικός».

«Σε διαβεβαιώνω, άρχοντά μου, ο Ντάουλis έδειχνε πολύ σίγουρος», επέμεινε ο Γιάξλεϊ.

«Αν βρισκόταν υπό την επήρεια του ξορκιού, και βέβαια ήταν σίγουρος», πήρε πάλι το λόγο ο Σνέιπ. «Κι εγώ διαβεβαιώνω εσένα, Γιάξλεϊ, ότι το Γραφείο Χρυσούχων δε θα αναλάβει πια κανένα ρόλο στην προστασία του Χάρι Πότερ. Το Τάγμα πιστεύει πως έχουμε διεισδύσει στο Υπουργείο».

«Να λοιπόν που σκέφτηκε και κάτι σωστό το Τάγμα, ε;» είπε ένας άντρας που καθόταν οκλαδόν σε μικρή απόσταση από τον Γιάξλεϊ· γέλασε ασθματικά και κάποιοι τον μιμήθηκαν.

Ο Βόλντεμορτ δε γέλασε. Σήκωσε ψηλά το βλέμμα του, στο σώμα που περιστρεφόταν πάνω απ' τα κεφάλια τους, και το κοίταξε χαμένος, θαρρείς, στις σκέψεις του.

«Άρχοντά μου», συνέχισε ο Γιάξλεϊ, «ο Ντάουλis πιστεύει ότι θα χρησιμοποιηθεί μια ολόκληρη μονάδα χρυσούχων για τη μεταφορά του μικρού...»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το μακρύ λευκό χέρι του και ο Γιάξλεϊ σώπασε αμέσως, κοπάζοντας χολωμένος τον Βόλντεμορτ που στράφηκε στον Σνέιπ. «Ποιο θα είναι το επόμενο κρησφύγετο του μικρού;»

«Η κατοικία ενός μέλους του Τάγματος», αποκρίθηκε ο Σνέιπ. «Σύμφωνα με την πηγή μου, το σπίτι αυτό έχει ενισχυθεί με όλα τα μέσα προστασίας που μπορούν να προσφέρουν το Τάγμα και το Υπουργείο. Νομίζω ότι, αν καταφέρει να φτάσει εκεί, άρχοντά μου, θα έχουμε μηδαμινές ελπίδες να τον πιάσουμε, εκτός φυσικά αν πέσει στα χέρια μας το Υπουργείο πριν από το επόμενο Σάββατο, οπότε θα μας δοθεί η δυνατότητα να ανακαλύψουμε και να λύσουμε αρκετά προστατευτικά ξόρκια ώστε να μπορέσουμε να σπάσουμε και τα υπόλοιπα».

«Λοιπόν, Γιάξλεϊ;» φώναξε ο Βόλντεμορτ στο βάθος του τραπε-

ζιού, ενώ η φωτιά έδινε μια παράξενη γυαλάδα στα κατακόκκινα μάτια του. «Θα έχει πέσει το Υπουργείο μέχρι το επόμενο Σάββατο;»

Όλα τα κεφάλια γύρισαν πάλι.

Ο Γιάξλεϊ σύλωσε τους ώμους του. «Έχω καλά νέα, άρχοντά μου, γι' αυτό το θέμα. Κατάφερα — με τεράστιες δυσκολίες και προσπάθειες — να κάνω την εξουσιαστική κατάρα στον Πίο Θίκνες».

Πολλοί από αυτούς που κάθονταν γύρω από τον Γιάξλεϊ έδειξαν να εντυπωσιάζονται. Ο Ντολόχοβ, ένας άντρας με μακρύ χλομό πρόσωπο, τον χτύπησε στην πλάτη.

«Είναι μια αρχή», σχολίασε ο Βόλντεμορτ. «Αλλά ο Θίκνες είναι μόνο ένας. Ο Σκρίμτζεουρ πρέπει να περιστοιχίζεται από δικούς μας ανθρώπους προτού δράσω. Μια αποτυχημένη απόπειρα κατά της ζωής του υπουργού θα μου κοστίσει πολύτιμο έδαφος».

«Ναι, άρχοντά μου, είναι γεγονός, αλλά, όπως ξέρεις, ο Πίος Θίκνες, ως επικεφαλής του Τμήματος Επιβολής του Μαγικού Νόμου, έχει τακτική επαφή όχι μόνο με τον ίδιο τον υπουργό αλλά και με τους επικεφαλής όλων των άλλων τμημάτων του Υπουργείου. Πιστεύω πως θα είναι εύκολο, τώρα που έχουμε υπό τον έλεγχό μας έναν τόσο υψηλά ιστάμενο, να υποτάξουμε και τους υπόλοιπους ώστε να συνεργαστούν όλοι μαζί για να ρίξουν τον Σκρίμτζεουρ».

«Αρκεί να μην ανακαλύψουν το φίλο μας τον Θίκνες προτού μεταστρέψει τους υπόλοιπους», παρατήρησε ο Βόλντεμορτ. «Σε κάθε περίπτωση, είναι απίθανο να γίνει δικό μου το Υπουργείο πριν από το επόμενο Σάββατο. Αν δεν μπορούμε ν' αγγίξουμε τον μικρό στον προορισμό του, τότε θα πρέπει να γίνει προτού ταξιδέψει».

«Εδώ έχουμε το πλεονέκτημα, άρχοντά μου», παρενέβη ο Γιάξλεϊ, που ήταν αποφασισμένος να κερδίσει την επιδοκιμασία του. «Έχουμε τοποθετήσει ήδη αρκετούς δικούς μας στο Τμήμα Μαγικών Μεταφορών. Αν διακτινιστεί ο Πότερ ή χρησιμοποιήσει το Δίκτυο Μαγικής Ροής, θα το μάθουμε αμέσως».

«Δε θα κάνει τίποτε από τα δύο», απάντησε ο Σνέιπ. «Το Τάγμα έχει αποκλείσει κάθε μορφής μεταφορά που ελέγχεται ή ρυθμίζεται από το Υπουργείο· είναι καχύποπτοι με οτιδήποτε αφορά το συγκεκριμένο χώρο».

«Τόσο το καλύτερο», ακούστηκε ο Βόλντεμορτ. «Θ' αναγκαστεί

να βγει στ' ανοιχτά κι έτσι θα τον πιάσουμε πολύ πιο εύκολα». Κοίταξε ξανά το σώμα που περιστρεφόταν αργά. «Θ' ασχοληθώ μαζί του εγώ προσωπικά», πρόσθεσε. «Έχουν γίνει πολλά λάθη σε ό,τι αφορά τον Χάρι Πότερ. Μερικά από αυτά ήταν δικά μου. Το ότι ζει ο Πότερ οφείλεται περισσότερο στις αστοχίες μου παρά στις επιτυχίες του». Όσοι κάθονταν γύρω από το τραπέζι, όλοι ανεξαιρέτως, κοίταξαν τον Βόλντεμορτ φοβισμένοι, σαν να περίμεναν ότι θα τους χρεώσει το ότι ήταν ζωντανός ο Χάρι Πότερ. Ωστόσο, ο Βόλντεμορτ απευθυνόταν περισσότερο στον εαυτό του παρά σ' εκείνους, κοιτάζοντας πάντα το αναίσθητο σώμα που κρεμόταν από πάνω του. «Ήμουν απρόσεκτος, με αποτέλεσμα να χάσω την εύνοια της τύχης και να μην εκμεταλλευτώ τις ευκαιρίες, παράγοντες που καταστρέφουν όλα τα σχέδια εκτός από τα πιο καλοστημένα. Πήρα όμως το μάθημά μου. Κατάλαβα κάποια πράγματα που δεν τα είχα κατανοήσει πριν. Πρέπει να είμαι εγώ αυτός που θα σκοτώσει τον Χάρι Πότερ, κι αυτό θα κάνω».

Σαν σε απόκριση σ' αυτά τα λόγια, ακούστηκε αίφνης μια κραυγή, μια ανατριχιαστική μακρόσυρτη κραυγή απόγνωσης και πόνου. Πολλοί από τους παριστάμενους χαμήλωσαν ξαφνιασμένοι το βλέμμα τους, γιατί ήταν λες και ήρθε ο θόρυβος κάτω από τα πόδια τους.

«Ποντικοουρά», πρόφερε ο Βόλντεμορτ, χωρίς ν' αλλάξει τον ήρεμο στοχαστικό τόνο του και δίχως να τραβήξει το βλέμμα του από το περιστρεφόμενο σώμα, «δε σου έχω πει να κρατάς ήσυχο τον κρατούμενό μας;»

«Ε... ναι... άρχοντά μου», κοντανάσανε ένας μικροκαμωμένος άντρας στη μέση του τραπεζιού, που καθόταν τόσο βαθιά στην καρέκλα του ώστε νόμιζες, με την πρώτη ματιά, πως ήταν άδεια. Την επόμενη στιγμή πετάχτηκε από τη θέση του και βγήκε βιαστικά από τη σάλα, αφήνοντας πίσω του μια παράξενη ασημιά μαρμαρυγή.

«Όπως έλεγα», συνέχισε ο Βόλντεμορτ, κοιτάζοντας πάλι τα τραβηγμένα πρόσωπα των οπαδών του, «τώρα ξέρω καλύτερα. Θα χρειαστεί, για παράδειγμα, να δανειστώ το ραβδί κάποιου από σας προτού πάω να σκοτώσω τον Χάρι Πότερ».

Στα πρόσωπα γύρω του αποτυπώθηκε μια έκφραση βαθιάς κατάντησης· ήταν σαν να είχε ανακοινώσει πως ήθελε να δανειστεί το μπράτσο τους.

«Κανείς εθελοντής;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ. «Για να δούμε... Λούσιους, δε βλέπω το λόγο να κρατήσεις το ραβδί σου».

Ο Λούσιους Μαλφόι ανάβλεψε απότομα. Το δέρμα του ήταν κιτρινωπό σαν κερί στην ανταύγεια της φωτιάς και τα μάτια του βουλιαγμένα στις κόγχες τους κι ανταριασμένα. Όταν μίλησε, η φωνή του ήχησε βραχνή: «Άρχοντά μου;»

«Το ραβδί σου, Λούσιους. Ζήτησα το ραβδί σου».

«Μα...»

Ο Μαλφόι κοίταξε τη γυναίκα του, που καθόταν δίπλα του. Είχε καρφωμένο το βλέμμα της ίσια μπροστά, κατάχλομη όπως εκείνος, με τα ξανθά της μαλλιά ελεύθερα στην πλάτη της· ωστόσο τα λεπτά της δάκτυλα έσφιξαν φευγαλέα τον καρπό του κάτω από το τραπέζι. Στο άγγιγμά της ο Μαλφόι έχωσε το χέρι του στο μανδύα του, έβγαλε το ραβδί και το έστειλε, χέρι με χέρι, στον Βόλντεμορτ, που το κράτησε μπροστά στα κόκκινα μάτια του και το περιεργάστηκε προσεκτικά.

«Από τι είναι;»

«Από φτελιά, άρχοντά μου», ψιθύρισε ο Μαλφόι.

«Κι η καρδιά;»

«Από δράκο — χορδή καρδιάς δράκου».

«Ωραία», επιδοκίμασε ο Βόλντεμορτ. Έβγαλε το δικό του ραβδί και συνέκρινε το μήκος τους.

Ο Λούσιους Μαλφόι έκανε μία ασυναίσθητη κίνηση· για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου φάνηκε ότι περίμενε να πάρει το ραβδί του Βόλντεμορτ σε αντάλλαγμα για το δικό του. Η κίνησή του δε διέφυγε του Βόλντεμορτ, και τα μάτια του στρογγύλεψαν μοχθηρά.

«Να σου δώσω το ραβδί μου, Λούσιους; Το δικό μου ραβδί;» ρώτησε απειλητικά. Κάποιοι χαχάνισαν. «Σου έδωσα την ελευθερία σου, Λούσιους, δε σου αρκεί αυτό;» συνέχισε ο Βόλντεμορτ. «Μα έχω προσέξει ότι εσύ κι η οικογένειά σου δεν είστε και τόσο χαρούμενοι τώρα τελευταία... Για ποιο λόγο σάς δυσαραστεί η παρουσία μου στο σπίτι σας, Λούσιους;»

«Για κανέναν... για κανέναν, άρχοντά μου!»

«Τι ψέμα, Λούσιους...»

Η χαμηλή φωνή συνέχισε ν' ακούγεται σαν συριγμός ακόμη κι όταν σταμάτησε να κινείται το απαίσιο στόμα. Καθώς το σφύριγμα

δυνάμωνε, κάποιοι μάγοι συγκράτησαν με κόπο το ρίγος τους· κάτι βαρύ σερνόταν στο δάπεδο κάτω από το τραπέζι.

Ένα τεράστιο φίδι εμφανίστηκε και άρχισε να σκαρφαλώνει αργά στην καρέκλα του Βόλντεμορτ. Ανέβαινε, ανέβαινε ατέλειωτο, ώσπου ήρθε και κάθισε στους ώμους του Βόλντεμορτ· ο λαιμός του ήταν χοντρός σαν ανθρώπινος μηρός· τα μάτια, με τις κόρες σαν κάθετες σχισμές, γυάλινα. Ο Βόλντεμορτ χάιδεψε αφηρημένα το φίδι με τα μακριά λεπτά του δάκτυλα, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από τον Λούσιους Μαλφόι.

«Γιατί δείχνουν οι Μαλφόι τόσο δυστυχημένοι από τη μοίρα τους; Δεν είναι η επιστροφή μου, η ανάκτηση της δύναμής μου, αυτό που ισχυρίζονταν πως επιθυμούσαν όλα αυτά τα χρόνια;»

«Φυσικά, άρχοντά μου», βιάστηκε να απαντήσει ο Λούσιους Μαλφόι. Σφούγγισε τον ιδρώτα από το πάνω χείλος του με χέρι που έτρεμε. «Το επιθυμούσαμε... και το επιθυμούμε».

Η γυναίκα του, σ' αριστερά του, έγνεψε αλλόκοτα, άκαμπτα, τραβώντας τα μάτια της από τον Βόλντεμορτ και το φίδι. Στα δεξιά του, ο γιος του ο Ντράκο, που κοιτούσε το ανάποδα κρεμασμένο σώμα, έριξε ένα φοβισμένο φευγαλέο βλέμμα στον Βόλντεμορτ, αποφεύγοντας να διασταυρωθούν οι ματιές τους.

«Άρχοντά μου», είπε μια μελαχρινή γυναίκα από τη μέση του τραπεζιού, με φωνή πνιχτή από συγκίνηση, «είναι τιμή μας που βρίσκεσαι εδώ, στο πατρικό μας σπίτι. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση».

Καθόταν δίπλα στην αδελφή της κι ήταν τόσο διαφορετική στην εμφάνιση, με τα μαύρα μαλλιά της και τα μάτια με τα βαριά βλέφαρα, όσο και στη στάση και τη συμπεριφορά της· ενώ η Ναρκίσα καθόταν αλύγιστη κι ανέκφραστη, η Μπέλατριξ ήταν σκυμμένη προς τον Βόλντεμορτ γιατί η λαχτάρα της να είναι κοντά του δεν μπορούσε να εκφραστεί μόνο με λόγια.

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση», επανέλαβε ο Βόλντεμορτ, γέρνοντας στο πλάι το κεφάλι του καθώς περιεργαζόταν την Μπέλατριξ. «Αυτό έχει μεγάλη αξία από τα χείλη σου, Μπέλατριξ».

Το πρόσωπο της γυναίκας κοκκίνισε· τα μάτια της δάκρυσαν από χαρά. «Δε λέω παρά την αλήθεια, άρχοντά μου!»

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση... ακόμη και σε σύγκριση

με το ευτυχές γεγονός που, όπως ακούω, συνέβη αυτή την εβδομάδα στην οικογένειά σας;»

Τον κοίταξε με χείλη μισάνοιχτα, εμφανώς απορημένη. «Δεν καταλαβαίνω, άρχοντά μου».

«Εννοώ την ανιψιά σου, Μπέλατριξ. Και δική σας, Λούσιους και Ναρκίσα. Που μόλις παντρεύτηκε το λυκάνθρωπο, τον Ρέμους Λούπιν. Πόσο θα πρέπει να καμαρώνετε!»

Ειρωνικά γέλια ακούστηκαν από τους υπόλοιπους. Πολλοί έσκυψαν μπροστά για να ανταλλάξουν χαιρέκακα βλέμματα και μερικοί χτύπησαν τη γροθιά τους στο τραπέζι. Το μεγάλο φίδι, ενοχλημένο από τη φασαρία, άνοιξε το στόμα του και σφύριξε θυμωμένο, μα οι Θανατοφάγοι δεν το άκουσαν, τόσο πολύ χάιρονταν για τον εξευτελισμό της Μπέλατριξ και του Μαλφόι. Το πρόσωπο της Μπέλατριξ, που πριν από λίγες στιγμές έλαμπε από ευτυχία, τώρα ήταν διάσπαρτο από ένα άσχημο κόκκινο χρώμα.

«Δεν είναι ανιψιά μας, αφέντη μου», αναφώνησε μέσα στη γενική θυμηδία. «Εμείς — η Ναρκίσα κι εγώ — δεν έχουμε ξαναδεί την αδελφή μας από τότε που παντρεύτηκε το λασποαίματο. Δεν έχουμε καμιά σχέση μ' αυτό το βρομόπαιδο ούτε με το τέρας που παντρεύτηκε».

«Εσύ τι λες, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ και μολονότι η φωνή του ήταν σιγανή, ακούστηκε καθαρά μες στα σφυρίγματα και τις κοροϊδίες. «Θα φυλάς τα κουτάβια τους;»

Τα γέλια δυνάμωσαν. Ο Ντράκο Μαλφόι κοίταξε έντρομος τον πατέρα του, που είχε χαμηλωμένο το βλέμμα του, κι ύστερα τα μάτια του διασταυρώθηκαν με της μητέρας του. Εκείνη έγνεψε όχι μ' ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού της και στη συνέχεια κάρφωσε ξανά το ανέκφραστο βλέμμα της στον απέναντι τοίχο.

«Αρκετά», μίλησε ο Βόλντεμορτ, καίδευοντας το θυμωμένο φίδι. «Αρκετά». Τα γέλια κόπηκαν με το μαχαίρι. «Πολλά απ' τα παλαιότερα οικογενειακά δέντρα νοσούν με το πέρασμα του χρόνου», συμπλήρωσε, ενώ η Μπέλατριξ τον κοιπούσε ικετευτικά και με κομμένη την ανάσα. «Κι εσείς πρέπει να κλαδέψετε το δικό σας για να διατηρηθεί υγιές, σωστά; Να κόψετε εκείνα τα κλαδιά που απειλούν την υγεία του υπόλοιπου δέντρου».

«Ναι, άρχοντά μου», ψιθύρισε η Μπέλατριξ και τα μάτια της

πλημμύρισαν ξανά με δάκρυα ευγνωμοσύνης. «Σε πρώτη ευκαιρία!»

«Έτσι θα γίνει», κατένευσε ο Βόλντεμορτ. «Και όπως στην οικογένειά σας, έτσι και στον υπόλοιπο κόσμο... Θα αφαιρέσουμε το καρκίνωμα που μας μολύνει, μέχρι να μείνουν μόνο αυτοί που έχουν γνήσιο, ανόθευτο αίμα...»

Ο Βόλντεμορτ σήκωσε το ραβδί του Λούσιους Μαλφόι και σημάδεψε μ' ένα ανάλαφρο τίναγμα το σώμα που περιστρεφόταν αργά, κρεμασμένο πάνω απ' το τραπέζι. Η φιγούρα ζωντάνεψε μ' ένα βογκητό κι άρχισε να παλεύει με αόρατα δεσμά.

«Αναγνωρίζεις την καλεσμένη μας, Σέβερους;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ.

Ο Σνέιπ ύψωσε το βλέμμα του στο ανάποδα κρεμασμένο πρόσωπο. Τώρα όλοι οι Θανατοφάγοι κοπούσαν την αιχμάλωτη σαν να τους είχε δοθεί άδεια να φανερώσουν την περιέργειά τους. Καθώς στρεφόταν προς τη φωτιά, η γυναίκα ψέλλισε με ραγισμένη, πανικόβλητη φωνή: «Σέβερους! Βοήθεια!»

«Α... βέβαια», απάντησε ο Σνέιπ, καθώς η αιχμάλωτη ξαναγύριζε αργά προς την άλλη πλευρά.

«Κι εσύ, Ντράκο;» ρώτησε ο Βόλντεμορτ, καϊδεύοντας τη μουσούδα του φιδιού με το ελεύθερο χέρι του.

Ο Ντράκο έγνεψε όχι μ' ένα νευρικό κούνημα του κεφαλιού του. Τώρα που η γυναίκα είχε ξυπνήσει, του ήταν αδύνατον να την κοιτάξει.

«Μα δε θα επέλεγες ποτέ το μάθημά της», συμπλήρωσε ο Βόλντεμορτ. «Για όσους δεν την ξέρετε, απόψε έχουμε κοντά μας την Τσάριτι Μπέρμπατς που, μέχρι πρόσφατα, δίδασκε στη Σχολή “Χόγκουαρτς” για Μαγείες και Ξόρκια». Στο τραπέζι επικράτησε ένα μικρό σούσουρο, ως δείγμα αναγνώρισης. Μια εύσωμη σκυφτή γυναίκα με μυτερά δόντια κακάρισε. «Ναι... η καθηγήτρια Μπέρμπατς δίδασκε στα παιδιά των μάγων σχετικά με τους Μαγκλ... ότι δεν είναι και τόσο διαφορετικοί από εμάς...»

Ένας Θανατοφάγος έφτυσε στο δάπεδο. Η Τσάριτι Μπέρμπατς, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε πάλι να κοιτάζει τον Σνέιπ. «Σέβερους... σε παρακαλώ... σε παρακαλώ...»

«Σιωπή», έκανε ο Βόλντεμορτ μ' άλλο ένα τίναγμα του ραβδιού του Μαλφόι, και η Τσάριτι σώπασε σαν να την είχαν φιμώσει. «Και

καθώς δεν της αρκούσε που διέφθειρε και δηλητηρίαζε τα μυαλά των παιδιών μας, την περασμένη εβδομάδα η καθηγήτρια Μπέρμπατς δημοσίευσε στον *Ημερήσιο Προφήτη* μια φλογερή συνηγορία για τους λασποαίματους. Οι μάγοι, λέει, πρέπει να αποδεχτούν αυτούς τους κλέφτες των γνώσεων και της μαγείας μας. Η εξάλειψη των καθαρόαιμων, λέει η καθηγήτρια Μπέρμπατς, είναι ένα λίαν επιθυμητό γεγονός... αν ήταν στο χέρι της, θα μας έβαζε να ζευγαρώσουμε όλοι με λασποαίματους... και με λυκάνθρωπους, το δίκως άλλο...»

Αυτή τη φορά δε γέλασε κανείς. Ο θυμός κι η περιφρόνηση στη φωνή του Βόλντεμορτ ήταν ολοφάνερα. Η Τσάρπι Μπέρμπατς, καθώς περιστρεφόταν, βρέθηκε για τρίτη φορά απέναντι στον Σνέιπ. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της στα μαλλιά της. Ο Σνέιπ ανταπέδωσε με τη μεγαλύτερη απάθεια το βλέμμα της μέχρι που το πρόσωπό της γύρισε από την άλλη.

«Αβάντα Κεντάβρα».

Μια πράσινη λάμψη φώτισε και την τελευταία γωνιά της σάλας. Η Τσάρπι σωριάστηκε με πάταγο στο τραπέζι, που τραντάχτηκε κι έτριξε. Πολλοί Θανατοφάγοι τραβήχτηκαν απότομα πίσω στις καρέκλες τους. Ο Ντράκο έπεσε από τη δική του στο πάτωμα.

«Το φαγητό σου, Ναγκίνι», είπε απαλά ο Βόλντεμορτ, και το μεγάλο φίδι αναδεύτηκε και γλίστρησε από τους ώμους του στο λουστραρισμένο ξύλο.

Εἰς μνήμην

Ο Χάρι αιμορραγούσε. Σφίγγοντας το δεξί του χέρι με το αριστερό και βλαστημώντας μέσ' απ' τα δόντια του, άνοιξε με τον ώμο του την πόρτα της κάμαράς του. Ξάφνου ακούστηκε ο θόρυβος από πορσελάνη που σπάει· είχε πατήσει ένα φλιτζάνι με κρύο τσάι που ήταν ακουμπισμένο στο πάτωμα, έξω από την πόρτα του δωματίου του.

«Τι στο...»

Κοίταξε ολόγυρα. Το πλατύσκαλο του αριθμού 4 της οδού Πριβέι ήταν έρημο. Προφανώς ο Ντάντλι πίστευε πως η πιο έξυπνη ανθρωποπαγίδα είναι ένα φλιτζάνι τσάι. Ο Χάρι μάζεψε τα θραύσματα με το γερό χέρι του και τα πέταξε στο ήδη γεμάτο καλάθι, που μόλις διακρινόταν από την πόρτα του δωματίου του. Έπειτα πήγε στο λουτρό κι έβαλε το δάχτυλό του κάτω από την ανοικτή βρύση.

Ήταν κουτό, ανώφελο κι ανυπόφορα εκνευριστικό να πρέπει να περιμένει άλλες τέσσερις μέρες για να έχει το δικαίωμα να κάνει μάγια. Ωστόσο, ήταν αναγκασμένος να ομολογήσει στον εαυτό του ότι δε θα κατάφερνε να γιατρέψει το ακανόνιστο κόψιμο στο δάχτυλό του. Δεν είχε μάθει να θεραπεύει τραύματα και τώρα που το σκεφτόταν — ειδικά μέσα από το πρίσμα των άμεσων σχεδίων του — διαπίστωνε πως ήταν μια σοβαρή έλλειψη στην περί της μαγείας εκπαίδευσή του. Κρατώντας στο μυαλό του να ρωτήσει την Ερμιόνη πώς γινόταν, έκοψε μπόλικο χαρτί υγείας και σκούπισε όσο καλύτερα μπορούσε το χυμένο τσάι, προτού επιστρέψει στο δωμάτιό του και βροντήσει νευριασμένος την πόρτα πίσω του.

Ο Χάρι είχε περάσει το πρωινό του αδειάζοντας εντελώς το scho-

λικό μπαούλο του, για πρώτη φορά από τότε που το πακέταρε πριν από έξι χρόνια. Στην αρχή όλων των σχολικών ετών που είχαν μεσολαβήσει, ξεκαθάριζε απλώς τα τρία τέταρτα του περιεχομένου που βρισκόταν στο επάνω μέρος του μπαούλου και το αντικαθιστούσε ή το ανανέωνε, αφήνοντας στον πάτο ένα στρώμα σαβούρας — παλιές πένες, αποξηραμένα μάτια σκαθαριών, μονές κάλτσες που είχαν πάψει να του κάνουν. Πριν από λίγα λεπτά ο Χάρι είχε χώσει το χέρι του σ' αυτή τη σαβούρα, είχε νιώσει ένα σουβλερό πόνο στο τέταρτο δάχτυλο του δεξιού χεριού και μόλις το τράβηξε αντίκρισε πολύ αίμα.

Τώρα συνέχισε πολύ πιο προσεκτικά. Γονάτισε ξανά δίπλα στο μπαούλο, ψαχούλεψε στον πάτο και, αφού έβγαλε μια παλιά κονκάρδα με τα εναλλασσόμενα φωτεινά συνθήματα *ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΕΝΤΡΙΚ ΝΤΙΓΚΟΡΙ* και *Ο ΠΟΤΕΡ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΜΑ* που είχαν πια αρχίσει να αχνοφέγγουν, ένα ραγισμένο φθαρμένο κρυπτοσκόπιο κι ένα χρυσό μενταγιόν, μέσα στο οποίο ήταν κρυμμένο ένα σημείωμα με την υπογραφή *P. Α. Μπ.*, στο τέλος ψάρεψε το αιχμηρό αντικείμενο που είχε κάνει τη ζημιά. Το αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ένα θραύσμα μήκους πέντε εκατοστών του μαγικού καθρέφτη που του είχε χαρίσει ο μακαρίτης ο νονός του, ο Σείριος. Ο Χάρι το έβαλε στην άκρη κι έψαξε προσεκτικά για τον υπόλοιπο, αλλά το μόνο που είχε απομείνει από το τελευταίο δώρο του νονού του ήταν κονιορτοποιημένα γυαλιά, που είχαν κολλήσει σαν ασημόσκονη στο κατώτερο στρώμα των άχρηστων αντικειμένων.

Ο Χάρι ανακάθισε και περιεργάστηκε το ακανόνιστο θραύσμα που τον είχε κόψει, μα το μόνο που είδε ήταν τα λαμπερά πράσινα μάτια του που του αντιγύριζαν το βλέμμα. Κατόπιν ακούμπησε το θραύσμα πάνω στον *Ημερήσιο Προφήτη* εκείνης της μέρας, που περίμενε αδιάβαστος στο κρεβάτι του, και, ορμώντας στα υπόλοιπα άχρηστα αντικείμενα του μπαούλου του, προσπάθησε να πνίξει τις πικρές αναμνήσεις που τον πλημμύρισαν ξαφνικά, καθώς και τις σουβλιές του πόνου και της νοσταλγίας που προκάλεσε η ανακάλυψη του σπασμένου καθρέφτη.

Του πήρε άλλη μια ώρα ν' αδειάσει τελείως το μπαούλο, να πετάξει ό,τι άχρηστο και να τακτοποιήσει τα υπόλοιπα σε δύο στοίβες, ανάλογα με το αν θα τα χρειαζόταν από δω και πέρα. Τους μανδύες του σχολείου και του κούνιπς, το τσουκάλι, τις περγαμνές, τις πένες

και τα περισσότερα βιβλία του τα στοίβαξε σε μια γωνιά, γιατί δε θα τα έπαιρνε μαζί του. Αναρωτήθηκε τι θα τα έκαναν η θεία και ο θεός του. Θα τα έκαιγαν μες στην άγρια νύχτα σίγουρα, σαν να ήταν τεκμήρια ενός ειδικού εγκλήματος. Τα ρούχα Μαγκλ, τον αόρατο μανδύα του, το κουτί παρασκευής φίλτρων, ορισμένα βιβλία, το φωτογραφικό άλμπουμ που του χάρισε κάποτε ο Χάγκριντ, ένα πάκο γράμματα και το ραβδί του τοποθετήθηκαν στο παλιό του σακίδιο. Στην μπροστινή του τσέπη βρισκόταν ο μαγικός χάρτης και το μενταγιόν με το σημείωμα που έφερε την υπογραφή *P. A. Μπ.* Το μενταγιόν είχε κερδίσει αυτή την τιμητική θέση όχι για την αξία του — με τη συμβατική έννοια ήταν ευτελές αντικείμενο — αλλά για το τίμημα της απόκτησής του.

Τώρα του έμενε να ξεδιαλέξει μια μεγάλη στοίβα εφημερίδες που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του, δίπλα στο κλουβί της χιονόλευκης κουκουβάγιας του, της Χέντβικ: μία για κάθε μέρα που είχε περάσει φέτος το καλοκαίρι ο Χάρι στην οδό Πριβέτ.

Σηκώθηκε από το πάτωμα, ανακλαδίστηκε και κατευθύνθηκε στο γραφείο του. Η Χέντβικ δεν έκανε καμιά κίνηση όταν άρχισε να ξεφυλλίζει τις εφημερίδες και να τις ρίχνει μία μία στο σωρό με τα σκουπίδια· η κουκουβάγια κοιμόταν ή έκανε ότι κοιμάται. Ήταν θυμωμένη με τον Χάρι εξαιτίας του ελάχιστου χρόνου που την είχε αφήσει έξω από το κλουβί της.

Καθώς έφτανε στις τελευταίες εφημερίδες, ο Χάρι έκοψε ταχύτητα, ψάχνοντας για ένα συγκεκριμένο φύλλο που ήξερε ότι έφτασε λίγο μετά την επιστροφή του στην οδό Πριβέτ για το καλοκαίρι. Θυμόταν ότι υπήρχε μια μικρή αναφορά στην πρώτη σελίδα για την παραίτηση της Τσάρλι Μπέρμπατς, της καθηγήτριας μαγκλολογίας του «Χόγκουαρτς». Επιτέλους το βρήκε. Γύρισε στη σελίδα δέκα, βούλιαξε στην καρέκλα του γραφείου του και ξαναδιάβασε το άρθρο που έψαχνε.

*ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΜΠΟΥΣ ΝΤΑΜΠΛΑΝΤΟΡ
του Ελφίας Ντοτς*

Γνώρισα τον Άλμπους Ντάμπλντορ όταν ήμουν έντεκα χρόνων, την πρώτη μας μέρα στο «Χόγκουαρτς». Η αμοιβαία έλξη

μας οφειλόταν ασφαλώς στο γεγονός ότι νιώθαμε κι οι δύο σαν ξένα σώματα. Εγώ είχα κολλήσει δρακοευλογιά λίγο προτού πάω στο σχολείο, κι ενώ δεν ήταν πια μεταδοτική, το βλογιοκομμένο πρόσωπό μου και το χλεμπονιάρικο χρώμα μου δεν ενθάρρυναν πολλούς να με πλησιάσουν. Ο Άλμπους, από την πλευρά του, είχε έρθει στο «Χόγκουαρτς» με το βάρος μιας ανεπιθύμητης φήμης. Μόλις πριν από ένα χρόνο, ο πατέρας του, Πέρσιβαλ, είχε καταδικαστεί για μια άγρια επίθεση εναντίον τριών νεαρών Μαγκλ, γεγονός που είχε λάβει μεγάλη δημοσιότητα από τον Τύπο.

Ο Άλμπους δεν προσπάθησε ποτέ να αρνηθεί ότι ο πατέρας του (που πέθανε τελικά στο Αζκαμπάν) είχε διαπράξει αυτό το έγκλημα· απεναντίας, όταν βρήκα το θάρρος να τον ρωτήσω, μου έκανε σαφές πως γνώριζε ότι ο πατέρας του ήταν ένοχος. Εκτός από αυτή τη δήλωση, ο Ντάμπλντορ αρνήθηκε να μιλήσει γι' αυτό το θλιβερό θέμα, αν και πολλοί προσπάθησαν να τον παρακινήσουν να το συζητήσει. Μερικοί, μάλιστα, έβλεπαν με καλό μάτι την ενέργεια του πατέρα του και νόμιζαν ότι και ο Άλμπους μισούσε τους Μαγκλ. Έκαναν μεγάλο λάθος: όπως μπορεί να βεβαιώσει όποιος γνώριζε τον Άλμπους, δεν εκδήλωσε ποτέ ούτε τα πιο αμυδρά αντι-Μαγκλ αισθήματα. Αντίθετα, λόγω της αποφασιστικής του στήριξης στα δικαιώματα των Μαγκλ, απέκτησε πολλούς εχθρούς τα χρόνια που ακολούθησαν.

Μέσα σε λίγους μήνες, όμως, η φήμη του ίδιου του Άλμπους άρχισε να επισκιάζει εκείνη του πατέρα του. Στο τέλος του πρώτου έτους είχε πάψει πια να είναι γνωστός ως γιος ενός εχθρού των Μαγκλ και τον ήξεραν πλέον όλοι ως τον καλύτερο μαθητή που πέρασε ποτέ από τη Σχολή. Όσοι από εμάς είχαμε το πρόνομιο να είμαστε φίλοι του ωφεληθήκαμε από το παράδειγμά του, για να μην αναφέρω τη βοήθεια και την ενθάρρυνση που παρείχε πάντα απλόχερα. Αργότερα, όταν μεγαλώσαμε, μου εκμυστηρεύτηκε ότι ήξερε από τότε πως αυτό που τον ευχαριστούσε περισσότερο ήταν η διδασκαλία.

Δεν είχε κερδίσει μόνο όλα τα σημαντικά βραβεία που απένειμε το σχολείο, αλλά σύντομα ξεκίνησε τακτική αλληλογραφία με όλα τα σημαντικά ονόματα εκείνης της εποχής, μεταξύ των

οποίων τον Νικόλας Φλαμέλ, διάσημο αλχημιστή, την Μπατίλντα Μπάγκσοι, διακεκριμένη ιστορικό, και τον Άνταλμπερτ Γουάφλινγκ, ιστορικό της μαγείας. Δημοσιεύτηκαν πολλές μελέτες του σε έγκριτες εκδόσεις, όπως Η Μεταμόρφωση Σήμερα, Οι Προκλήσεις της Τέχνης των Ξορκιών και Ο Πρακτικός Παρασκευαστής Φίλτρων. Όλοι περίμεναν τη ραγδαία επαγγελματική του άνοδο και το μόνο ερώτημα ήταν πότε θα γινόταν υπουργός Μαγείας. Τα χρόνια που ακολούθησαν παρουσιάστηκαν πολλές ευκαιρίες να πάρει αυτή τη θέση, εκείνος όμως δεν είχε πολιτικές φιλοδοξίες.

Το τέταρτο έτος της φοίτησής μας στο «Χόγκουαρτς», ήρθε στο σχολείο ο αδελφός του Άλμπους, ο Άμπερφορθ. Δεν έμοιαζαν καθόλου. Ο Άμπερφορθ δεν ήταν άνθρωπος των γραμμάτων και, αντίθετα με τον Άλμπους, προτιμούσε να λύνει τις διενέξεις με μονομαχίες αντί για διάλογο. Ωστόσο, θα ήταν λάθος να ισχυριστούμε, όπως κάνουν ορισμένοι, ότι τα δύο αδέρφια δεν ήταν φίλοι. Τα πήγαιναν τόσο καλά όσο μπορούν να τα πάνε δύο τόσο διαφορετικοί χαρακτήρες. Για να μην αδικήσουμε τον Άμπερφορθ, πρέπει να παραδεχτούμε ότι το να ζεις στη σκιά του Άλμπους δεν ήταν ό,τι καλύτερο. Για τους φίλους του, όπως εγώ, το γεγονός ότι μας επισκίαζε μόνιμα ήταν ένα σταθερό αρνητικό δεδομένο, και σίγουρα δε θα ήταν πιο ευχάριστα τα πράγματα για τον αδελφό του.

Όταν ο Άλμπους κι εγώ αποφοιτήσαμε από το «Χόγκουαρτς», σχεδιάζαμε να κάνουμε μαζί το παραδοσιακό τότε ταξίδι στον κόσμο, να επισκεφτούμε και να γνωρίσουμε ξένους μάγους προτού ασχοληθούμε με την επαγγελματική σταδιοδρομία μας. Την παραμονή του ταξιδιού μας, όμως, πέθανε η μητέρα του Άλμπους, η Κέντρα, αφήνοντας τον Άλμπους αρχηγό της οικογένειας και μοναδικό υπεύθυνο για τη διαβίωσή τους. Ανέβαλα την αναχώρησή μου για να παραστώ στην κηδεία της Κέντρα και κατόπιν έφυγα για το μοναχικό πλέον ταξίδι μου. Με την ευθύνη δύο μικρότερων αδελφών κι ελάχιστα οικονομικά μέσα, ο Άλμπους δεν μπορούσε να έρθει μαζί μου.

Εκείνη την περίοδο της ζωής μας είχαμε τις λιγότερες επαφές. Έγγραφα στον Άλμπους περιγράφοντας, με κάποια αδιαφορία

ίσως για τα αισθήματά του, τα θαύματα του ταξιδιού μου — από το πώς γλίτωσα την τελευταία στιγμή από τις Χίμαιρες στην Ελλάδα μέχρι τα πειράματα των Αιγυπτίων αλχημιστών. Στα δικά του γράμματα μου ανέφερε ελάχιστα για την καθημερινή ζωή του, που το δίχως άλλο θα ήταν αφόρπητα πληκτική για έναν τόσο προικισμένο μάγο. Απορροφημένος από τις εμπειρίες μου, συγκλονίστηκα όταν έμαθα, προς το τέλος της ετήσιας περιοδείας μου, ότι χτύπησε τους Ντάμπλντορ μια νέα τραγωδία: ο θάνατος της αδελφής του, της Αριάνα.

Αν και η Αριάνα είχε από καιρό προβλήματα υγείας, το πλήγμα, που ήρθε τόσο σύντομα μετά την απώλεια της μητέρας τους, επηρέασε βαθιά και τα δύο αδέρφια. Οι σπενόι φίλοι του Άλμπους — και λογαριάζω τον εαυτό μου ως έναν από αυτούς τους τυχερούς— συμφωνούν ότι ο θάνατος της Αριάνα και το γεγονός ότι ένιωθε υπεύθυνος γι' αυτόν (αν και, φυσικά, δεν έφταιγε σε τίποτα) τον σημάδεψαν για πάντα.

Επιστρέφοντας από το ταξίδι μου, συνάντησα ένα νεαρό άντρα που είχε περάσει βάσανα αταίριαστα με την ηλικία του. Ο Άλμπους είχε γίνει ακόμη πιο εσωστρεφής και σοβαρός. Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο θάνατος της Αριάνα, αντί να φέρει πιο κοντά τον Άλμπους και τον Άμπερφορθ, τους είχε αποξενώσει. (Με τον καιρό θα γεφυρωνόταν αυτό το χάσμα και η σχέση των δύο αδελφών θα ξαναγινόταν, αν όχι στενή, πάντως φιλική.) Από τότε, όμως, μιλούσε σπάνια για τους γονείς του και την Αριάνα, και οι φίλοι του έμαθαν να μην τους αναφέρουν.

Τους θριάμβους που ακολούθησαν θα τους περιγράψουν άλλες γραφίδες. Οι πολυάριθμες συνεισφορές του Ντάμπλντορ στη μαγική γνώση, όπως η ανακάλυψη των δώδεκα χρήσεων του αίματος του δράκου, θα είναι πολύτιμες για τις μελλοντικές γενιές, καθώς και η σοφία που επέδειξε στις αποφάσεις του ως πρόεδρος της Δημογεροντίας. Λένε επίσης ότι καμία μαγική μονομαχία δε συγκρίνεται μ' εκείνη μεταξύ του Ντάμπλντορ και του Γκρίντελβαλντ το 1945. Οι αυτόπτες μάρτυρες έχουν γράψει για τον τρόπο και το δέος που ένιωσαν παρακολουθώντας τη μάχη αυτών των δύο εκπληκτικών μάγων. Ο θρίαμβος του Ντάμπλντορ και οι επιπτώσεις αυτής της νίκης στον κόσμο των μάγων θεω-

ρούνται σημείο καμπής στην ιστορία τους, ίσης σημασίας με την καθιέρωση του Θεσπίσματος περί Μυστικότητας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μάγων ή την πώση του Ακατονόμαστου.

Ο Άλμπους Ντάμπλντορ δεν υπήρξε ποτέ επηρμένος ή ματαιόδοξος. Έβρισκε πάντα κάτι αξιόλογο σε κάθε άνθρωπο όσο φαινομενικά ασήμαντος κι αν ήταν, και πιστεύω ότι οι τραγωδίες που έζησε στα νεανικά του χρόνια τον προίκισαν με απέραντη ανθρωπιά και συμπόνια. Δε βρίσκω λόγια να περιγράψω πόσο θα μου λείψει η φιλία του, μα η δική μου απώλεια δεν είναι τίποτα σε σύγκριση μ' εκείνη της κοινότητας των μάγων. Το ότι υπήρξε ο πιο φωτισμένος κι αγαπητός διευθυντής του «Χόγκουαρτς» είναι αναμφισβήτητο. Πέθανε όπως έζησε: πασχίζοντας πάντα για το ευρύτερο συμφέρον και, μέχρι την τελευταία ώρα του, τόσο πρόθυμος ν' απλώσει το χέρι του σ' ένα μικρό αγόρι με δρακοευλογία όσο και τη μέρα που εγώ τον γνώρισα.

Ο Χάρι τελείωσε το διάβασμα αλλά συνέχισε να κοιτάζει τη φωτογραφία που συνόδευε τη νεκρολογία. Ο Ντάμπλντορ είχε το γνωστό καλοσυνάτο του χαμόγελο, αλλά καθώς κοιτούσε πάνω από τα πολυεστιακά γυαλιά του, έδινε την εντύπωση, ακόμη κι από το δημοσιογραφικό χαρτί, ότι με το βλέμμα του ακτινογραφούσε τον Χάρι, που η θλίψη του ήταν ανάμεικτη με αισθήματα ντροπής.

Νόμιζε ότι γνώριζε πολύ καλά τον Ντάμπλντορ, αλλά μόλις διάβασε αυτή τη νεκρολογία αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι τον ήξερε ελάχιστα. Δεν είχε συλλογιστεί ποτέ τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Ντάμπλντορ· ήταν σαν να γεννήθηκε όπως τον γνώρισε ο Χάρι, σεβάσμιος και ηλικιωμένος, με ασημιά μαλλιά. Η ιδέα ενός έφηβου Ντάμπλντορ ήταν, πολύ απλά, αλλόκοτη, σαν να προσπαθείς να φανταστείς μια καζή Ερμιόνη ή μια ήμερη οπισθοεκρηκτική σκουληκαντέρα. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ να ρωτήσει τον Ντάμπλντορ για το παρελθόν του. Σίγουρα θα ήταν παράξενο, ίσως και απρεπές, αλλά στο κάτω κάτω, ήταν πασίγνωστο ότι ο Ντάμπλντορ είχε πάρει μέρος σ' εκείνη τη θρυλική μονομαχία με τον Γκρίντελβαλντ, και ο Χάρι δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει τον Ντάμπλντορ πώς ήταν ή σχετικά με τα άλλα περίφημα επιτεύγματά του. Όχι, συζητούσαν πάντα για τον Χάρι, για το παρελθόν του Χάρι, για το μέλλον του Χάρι, για

τα σχέδια του Χάρι... κι ο Χάρι ένιωθε τώρα, παρά το γεγονός ότι το μέλλον του ήταν τόσο επίφοβο κι αβέβαιο, πως είχε χάσει αναπνικατάστατες ευκαιρίες να ρωτήσει τον Ντάμπλντορ κάποια πράγματα για τον εαυτό του — αν και η μοναδική προσωπική ερώτηση που έκανε ποτέ στο διευθυντή του ήταν και η μοναδική που υποπτευόταν ότι ο Ντάμπλντορ δεν απάντησε με ειλικρίνεια:

«Εσείς τι βλέπετε, όταν κοιπάτε στον καθρέφτη;»

«Εγώ; Βλέπω τον εαυτό μου να κρατά ένα ζευγάρι χοντρές κάλτσες...»

Έπειτα από κάμποσα λεπτά σκέψης, ο Χάρι έκοψε τη νεκρολογία από τον *Προφήτη*, τη δίπλωσε προσεκτικά και την έβαλε μέσα στον πρώτο τόμο του εγχειριδίου *Πρακτικός Οδηγός Αμυντικής Μαγείας και η Χρήση του Ενάντια στις Σκοτεινές Τέχνες*. Κατόπιν πέταξε τις υπόλοιπες εφημερίδες στα σκουπίδια και κοίταξε το δωμάτιο. Ήταν πολύ πιο νοικοκυρεμένο. Η μόνη νότα ακαταστασίας ήταν ο σημερινός *Ημερήσιος Προφήτης* στο κρεβάτι και, πάνω του, το κομμάτι του σπασμένου καθρέφτη.

Ο Χάρι διέσχισε το δωμάτιο, σήκωσε το θραύσμα του καθρέφτη από τον *Προφήτη* και άνοιξε την εφημερίδα. Το πρωί, που έφερε η κουκουβάγια την εφημερίδα του, είχε ρίξει μόνο μια ματιά στους τίτλους και ύστερα την άφησε στην άκρη, αφού είδε πως δεν έλεγε τίποτα για τον Βόλντεμορτ. Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι το Υπουργείο πίεζε τον *Προφήτη* να αποσιωπά τις ειδήσεις για τον Βόλντεμορτ. Έτσι πρόσεξε μόλις τώρα κάτι που του είχε διαφύγει.

Στο κάτω μέρος της πρώτης σελίδας, πάνω από μια φωτογραφία όπου εικονιζόταν ο Ντάμπλντορ να βαδίζει βιαστικός, υπήρχε ένας μικρότερος τίτλος: *ΝΤΑΜΠΛΝΤΟΡ — ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ*;

Την ερχόμενη εβδομάδα η συγκλονιστική ιστορία της μεγαλοφυΐας, που θεωρήθηκε από πολλούς ο μεγαλύτερος μάγος της γενιάς του, αλλά είχε τα ελαττώματά του. Η Ρίτα Σκίτερ αφαιρεί τη δημοφιλή μάσκα της γαλήνιας σοφίας και αποκαλύπτει τα ταραγμένα παιδικά χρόνια, την αχαλίνωτη νιότη, τις μακροχρόνιες έχθρες και τα ένοχα μυστικά που πήρε ο Ντάμπλντορ στον τάφο του. ΓΙΑΤΙ αρνήθηκε το αξίωμα του υπουργού Μαγείας και περιορίστηκε στο ρόλο του απλού διευθυντή του «Χόγκουαρτς»;

ΠΟΙΟΣ είναι ο αληθινός σκοπός της μουσικής οργάνωσης με την ονομασία Τάγμα του Φοίνικα; ΠΟΙΕΣ ήταν οι αληθινές συνθήκες του θανάτου του Ντάμπλντορ;

Σε αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα επιχειρεί να απαντήσει η εκρηκτική νέα βιογραφία Η Ζωή και τα Ψέματα του Άλμπους Ντάμπλντορ, της Ρίτα Σκίτερ, που δίνει αποκλειστική συνέντευξη στην Μπέτι Μπρεϊθγουέι, εντός, στη σελίδα 13.

Ο Χάρι άνοιξε βιαστικά την εφημερίδα και βρήκε τη σελίδα δεκατρία. Το άρθρο είχε μια φωτογραφία που έδειχνε άλλο ένα γνωστό πρόσωπο: μια γυναίκα με γυαλιά, ο σκελετός των οποίων ήταν στολισμένος με διαμαντάκια, περίεχνο χτένισμα με άκαμπα ξανθά μπουκλάκια και δόντια που αποκάλυπταν ένα, υποτίθεται, ακαταμάχητο χαμόγελο, του ανοιγόκλεινε τα δάχτυλά της. Ο Χάρι συνέχισε το διάβασμα, καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες να αγνοήσει την ανδιαστική εικόνα.

Η Ρίτα Σκίτερ, εκ του φυσικού, είναι πολύ πιο ζεστή και τρυφερή απ' ό,τι μας κάνει να υποθέτουμε η τσουχτερή δημοσιογραφική πένα της. Με υποδέχεται στο χολ του άνετου σπιτιού της και με οδηγεί στην κουζίνα για ένα φλιτζάνι τσάι, λίγο κέικ και, περιπτώ να προσθέσω, ένα αχνιστό πιάτο με τα πιο φρέσκα κουτσομπολιά.

«Φυσικά, ο Ντάμπλντορ είναι το όνειρο κάθε βιογράφου», λέει η Σκίτερ. «Μια ζωή τόσο μεγάλη και πλούσια. Είμαι σίγουρη ότι το βιβλίο μου θα είναι το πρώτο από πολλά, πολλά ακόμη».

Η Σκίτερ είναι σίγουρα από τους ανθρώπους που πετυχαίνουν αστραπιαία το στόχο τους. Το εννιακοσίων σελίδων βιβλίο της ολοκληρώθηκε μόλις τέσσερις εβδομάδες μετά το μυστηριώδη θάνατο του Ντάμπλντορ τον Ιούνιο. Τη ρωτάω πώς πέτυχε τόσο γρήγορα αυτό τον άθλο.

«Ω, όταν είσαι τόσα χρόνια δημοσιογράφος, σου γίνεται δεύτερη φύση να δουλεύεις υπό την πίεση των προθεσμιών. Ήξερα ότι η κοινότητα των μάγων περίμενε με μεγάλη αγωνία την αληθινή ιστορία κι ήθελα να είμαι η πρώτη που θα ικανοποιούσε αυτή την απαίτηση».

Της αναφέρω την πρόσφατη, ευρύτατα δημοσιευμένη δήλωσή του Ελφιάς Ντοτζ, ειδικού συμβούλου της Δημογεροντίας και παλιού φίλου του Άλμπους Ντάμπλντορ, ότι: «Το βιβλίο της Σκίτερ περιέχει λιγότερες αλήθειες και από μια κάρτα σοκολατένιων βατράχων».

Η Σκίτερ ξεκαρδίζεται στα γέλια. «Ο γλυκός μου ο Ντότζι! Θυμάμαι που του πήρα συνέντευξη πριν από λίγα χρόνια για τα δικαιώματα των γοργονανθρώπων, να είναι καλά ο άνθρωπος! Μιλάμε, ο τύπος είναι τελείως γκαγκά. Νόμιζε πως καθόμαστε στο βυθό της λίμνης Γούντερμυρ και μου έλεγε να προσέχω τις πέστροφες».

Ωστόσο, οι κατηγορίες του Ντοτζ για ανακρίβειες επαναλαμβάνονται από πολλές πλευρές. Είναι σίγουρη η Σκίτερ ότι αρκούν τέσσερις εβδομάδες για να δοθεί η πλήρης εικόνα μιας ζωής πλούσιας και πολυκύμαντης σαν του Ντάμπλντορ;

«Χρυσό μου», απαντά μ' ένα πλατύ χαμόγελο η Σκίτερ, χτυπώντας τρυφερά τα δάχτυλά μου, «ξέρεις τόσο καλά όσο κι εγώ πόσες πληροφορίες μπορεί να σου αποφέρει ένα βαρύ πουγκί με γαλέρες, η άρνηση να δεχτείς τη λέξη “όχι” και μια καλή στενογραφική πένα! Αλλωστε, ο κόσμος διαγκωνιζόταν για το ποιος θα πρωτοβγάλει τα άπλυτα του Ντάμπλντορ στη φόρα. Δεν τον θεωρούσαν όλοι τέλειο — είχε πατήσει πολλούς σημαντικούς κάλους. Όσο για τον γερο-Ντότζι, ας τρέξει να κρυφτεί με τον ωραίο του ιππόγρυπα, γιατί έχω μια πηγή που οι περισσότεροι δημοσιογράφοι θα έδιναν και το μαγικό ραβδί τους για να την αποκτήσουν, μια πηγή που δεν είχε μιλήσει δημόσια ποτέ ως τώρα και ήταν κοντά στον Ντάμπλντορ στην πιο ταραγμένη και προβληματική φάση της νιότης του».

Η προκαταβολική δημοσιότητα της βιογραφίας της Σκίτερ δείχνει ότι θα πάθουν σοκ αυτοί που πίστευαν ότι ο Ντάμπλντορ έζησε μιαν άμεμπτη ζωή. Τη ρωτάω να μου πει ποιες είναι οι μεγαλύτερες εκπλήξεις που αποκαλύπτει.

«Έλα τώρα, Μπέτι, δε θα φανερώσω τα μυστικά μου προτού αγοράσουν όλοι το βιβλίο μου!» απαντά γελώντας η Σκίτερ. «Αλλά σου υπόσχομαι πως όποιος θεωρούσε τον Ντάμπλντορ λευκή περιστέρα, θα προσγειωθεί ανώμαλα! Ας πούμε μόνο

πως όποιος τον άκουγε να κατακεραυνώνει τον Ξέρεις-Ποιον δε θα φανταζόταν ποτέ πως είχε ασχοληθεί κι αυτός με τις Σκοτεινές Τέχνες στα νιάτα του! Ναι, ο Άλμπους Ντάμπλντορ είχε πολύ βρόμικο παρελθόν — για να μην αναφέρω την ύποπτη οικογένειά του — που έκανε ό,τι μπορούσε να το κρύψει».

Τη ρωτάω αν εννοεί τον αδελφό του Ντάμπλντορ, τον Άμπερφορθ, που η καταδίκη του από τη Δημογεροντία για κατάχρηση μαγείας προκάλεσε ένα μικρό σκάνδαλο πριν από δεκαπέντε χρόνια.

«Ω, ο Άμπερφορθ δεν είναι παρά η κορφή του παγόβουνου», γελά η Σκίτερ. «Όχι, όχι, αναφέρομαι σε κάτι πολύ χειρότερο από έναν αδελφό που του αρέσει να χαζολογάει με κασιόκες, κάτι πολύ χειρότερο από έναν πατέρα που του αρέσει να σακατεύει Μαγκλ — άλλωστε ο Ντάμπλντορ δεν κατάφερε να τα κουκουλώσει αυτά, καταδικάστηκαν κι οι δυο από τη Δημογεροντία. Όχι, είναι η μητέρα κι η αδελφή που κίνησαν το ενδιαφέρον μου και με λίγο σκάλισμα ανακάλυψα σημεία και τέρατα — αλλά, όπως είπα, θα πρέπει να περιμένετε να διαβάσετε τα κεφάλαια εννέα μέχρι δώδεκα για να μάθετε λεπτομέρειες. Το μόνο που μπορώ να αποκαλύψω τώρα είναι ότι θα εξηγηθεί γιατί ο Ντάμπλντορ δεν είπε ποτέ πώς έσπασε τη μύτη του».

Ανεξάρτητα από τα ένοχα μυστικά, αρνείται η Σκίτερ τη μεγαλοφυΐα χάρη στην οποία έκανε ο Ντάμπλντορ τόσες μαγικές ανακαλύψεις;

«Είχε μυαλό», συμφωνεί, «αν και πολλοί τώρα πια δε δέχονται ότι του ανήκουν όλα τα εύσημα για τα υποτιθέμενα επιτεύγματά του. Όπως αποκαλύπτω στο κεφάλαιο δεκαέξι, ο Άιβορ Ντίλονσμιπ ισχυρίζεται ότι είχε ανακαλύψει ήδη οκτώ χρήσεις του αίματος του δράκου όταν ο Ντάμπλντορ “δανείστηκε” τις μελέτες του».

Ορισμένα όμως από τα επιτεύγματα του Ντάμπλντορ είναι αναμφισβήτητα, αντιείνω. Τι έχεις να πεις για την περίφημη συντριβή του Γκρίντελβαλντ;

«Χαίρομαι που ανέφερες τον Γκρίντελβαλντ», σχολιάζει η Σκίτερ μ' ένα προκλητικό χαμόγελο. «Φοβάμαι πως αυτοί που θαυμάζουν τον Ντάμπλντορ για τη θεαματική νίκη του πρέπει να ετοιμαστούν γιατί θα σκάσει βόμβα — και μάλιστα βόμβα κο-

πριάς. Μιλάμε για πολύ βρόμικη υπόθεση. Το μόνο που θα πω είναι να μην είστε τόσο σίγουροι ότι έγινε πράγματι η θρυλική θεαματική μονομαχία. Όταν διαβάσει το βιβλίο μου ο κόσμος ίσως αναγκαστεί να συμπεράνει ότι ο Γκρίντελβαλντ έφτιαξε ένα άσπρο μαντίλι με το μαγικό ραβδί του και παραδόθηκε αμαχητί!»

Η Σκίτερ αρνείται να μας δώσει λεπτομέρειες γι' αυτό το ενδιαφέρον θέμα κι έτσι η συζήτηση στρέφεται στη σχέση που θα συναρπάσει σίγουρα τους αναγνώστες περισσότερο από κάθε άλλη.

«Α, ναι, ναι», γνέφει κοφτά η Σκίτερ, «αφιερώνω ένα ολόκληρο κεφάλαιο στη σχέση Πότερ-Ντάμπλντορ. Χαρακτηρίστηκε νοσηρή, ακόμη και διεφθαρμένη. Και πάλι, οι αναγνώστες σας θα πρέπει να περιμένουν να αγοράσουν το βιβλίο μου για να μάθουν όλη την ιστορία, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ντάμπλντορ έδειξε ένα αφύσικο ενδιαφέρον για τον Πότερ από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε. Τώρα, αν ήταν προς το συμφέρον του παιδιού... αυτό θα το δούμε. Πάντως είναι κοινό μυστικό ότι ο Πότερ πέρασε πολύ ταραγμένη εφηβεία».

Ρωτώ αν η Σκίτερ διατηρεί επαφή με τον Χάρι Πότερ, από τον οποίο είχε πάρει πέρυσι την περίφημη συνέντευξη, μια εξομολόγηση εκ βαθέων, όπου ο Πότερ μίλησε αποκλειστικά για την πεποίθησή του ότι έχει επιστρέψει ο Ξέρτε-Ποιος.

«Α, ναι, έχουμε αναπτύξει έναν πολύ στενό δεσμό», αποκρίνεται η Σκίτερ. «Ο καημένος ο Πότερ έχει ελάχιστους πραγματικούς φίλους και γνωριστήκαμε σε μια από τις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του, το Τρίαθλο Μαγείας. Ίσως είμαι ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να ισχυριστεί ότι ξέρει τον αληθινό Χάρι Πότερ».

Κάτι που μας οδηγεί στις πολλές και διάφορες φήμες που κυκλοφορούν ακόμη για τις τελευταίες ώρες του Ντάμπλντορ. Ρωτάμε τη Σκίτερ αν πιστεύει ότι ο Πότερ ήταν εκεί όταν πέθανε ο Ντάμπλντορ.

«Δε θέλω να μπω σε τέτοιες λεπτομέρειες — θα τα βρείτε όλα στο βιβλίο μου — αλλά αυτόπτες μάρτυρες μέσα από το κάστρο του “Χόγκουαρτς” είδαν τον Πότερ να απομακρύνεται τρέχοντας από το σημείο, αμέσως μετά την πτώση του Ντάμπλντορ, που

είτε ήταν ατύχημα είτε εγκληματική ενέργεια. Ο Πότερ κατηγορήθηκε αργότερα τον Σέβερους Σνέιπ, για τον οποίο, όπως είναι γνωστό, αισθάνεται βαθιά έχθρα. Είναι όλα όπως φαίνονται; Αυτό θα το κρίνει η κοινότητα των μάγων... όταν διαβάσει το βιβλίο μου».

Με αυτή τη διαφορούμενη παρατήρηση, τελειώνει η συνέντευξη. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Ρίτα Σκίτερ έχει γράψει ένα βιβλίο που θα γίνει αμέσως μπεστ σέλερ. Στο μεταξύ, τα πλήθη των θαυμαστών του Ντάμπλντορ πρέπει ν' αγωνιούν για τις αποκάλυψεις που θα γίνουν σύντομα για το ίνδαλμά τους.

Ο Χάρι έφτασε στο τέλος του άρθρου, αλλά συνέχισε να κοιτάζει με απλανές βλέμμα τη σελίδα. Η ανδία και η οργή τον έπνιγαν σαν εμετός. Τσαλάκωσε την εφημερίδα και την πέταξε μ' όλη του τη δύναμη στον τοίχο, απ' όπου έπεσε στα υπόλοιπα σκουπίδια γύρω από το ξέχειλο καλάθι του.

Άρχισε να βηματίζει θυμωμένος στο δωμάτιο, ανοίγοντας άδεια συρτάρια και διαλέγοντας βιβλία για να τα ξαναφήσει στην ίδια θέση, χωρίς να καταλαβαίνει τι έκανε, καθώς στο μυαλό του έρχονταν σκόρπιες φράσεις από τη συνέντευξη της Ρίτα: *αφιερώνω ένα ολόκληρο κεφάλαιο στη σχέση Πότερ-Ντάμπλντορ... χαρακτηρίστηκε νοσηρή, ακόμη και διεφθαρμένη... είχε ασχοληθεί κι αυτός με τις Σκοτεινές Τέχνες στα νιάτα του... έχω μια πηγή που οι περισσότεροι δημοσιογράφοι θα έδιναν και το μαγικό ραβδί τους για να την αποκτήσουν...*

«Ψέματα!» βρυχήθηκε ο Χάρι και είδε από το παράθυρο το γείτονα, που ετοιμαζόταν να βάλει πάλι σε λειτουργία τη μηχανή του γκαζόν, να υψώνει νευρικά το βλέμμα του.

Ο Χάρι κάθισε βαρύς στο κρεβάτι. Το κομμάτι από το σπασμένο καθρέφτη γλίστρησε μακριά του· το έπιασε και το στριφογύρισε στα δάχτυλά του, με όλες του τις σκέψεις δοσμένες στον Ντάμπλντορ και σ' όλα τα ψέματα με τα οποία τον συκοφαντούσε η Ρίτα Σκίτερ...

Ξάφνου άστραψε το πιο καθαίο γαλάζιο. Ο Χάρι κοκάλωσε και το κομμένο δάχτυλό του γλίστρησε ξανά στη μυτερή κόψη του καθρέφτη. Ήταν της φαντασίας του, σίγουρα. Κοίταξε πίσω από τον

ώμο του, μα ο τοίχος είχε το γλυκερό ροδακινί χρώμα που είχε διαλέξει η θεία Πετούνια. Δεν υπήρχε τίποτα γαλάζιο να καθρεφτιστεί. Κοίταξε πάλι το θραύσμα του καθρέφτη αλλά το μόνο που είδε ήταν τα λαμπερά πράσινα μάτια του.

Ήταν της φαντασίας του, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση· το φαντάστηκε γιατί σκεφτόταν το νεκρό διευθυντή του σχολείου του. Αν υπήρχε μία βεβαιότητα, σε αυτό τον κόσμο, ήταν ότι δε θα ξαναντίκριζε ποτέ πια τα φωτεινά γαλάζια μάτια του Άλμπους Ντάμπλντορ.

Η αναχώρηση των Ντάρσλι

Ο θόρυβος της εξώπορτας ακούστηκε ως το επάνω πάτωμα και μαζί μια φωνή: «Έι, εσύ!»

Έπεπα από δεκαέξι χρόνια που τον προσφωνούσε με αυτό τον τρόπο, ο Χάρι δεν είχε καμιά αμφιβολία για το ποιον φώναζε ο θεός του. Παρ' όλα αυτά, δεν απάντησε αμέσως. Κοιτούσε ακόμη το θραύσμα του καθρέφτη όπου, για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, του φάνηκε πως είδε το μάτι του Ντάμπλντορ. Μόνον όταν ο θεός του ούρλιαξε: «ΜΙΚΡΕ!» σηκώθηκε όρθιος με αργές κινήσεις και πήγε στην πόρτα της κάμαράς του, αφού κοντοστάθηκε για να κρύψει το σπασμένο καθρέφτη στο σακίδιο που θα έπαιρνε μαζί του.

«Με το πάσο σου!» φώναξε ο Βέρνον Ντάρσλι, όταν εμφανίστηκε ο Χάρι στην κορφή της σκάλας. «Κατέβα κάτω, θέλω να μιλήσουμε!»

Ο Χάρι κατέβηκε με τα χέρια στις τσέπες του τζιν του. Όταν έφτασε στο καθιστικό, βρήκε και τους τρεις Ντάρσλι. Ήταν ντυμένοι για ταξίδι. Ο θεός Βέρνον φορούσε ένα μελί μπουφάν με φερμουάρ, η θεία Πετούνια ένα κομπό σομόν σακάκι και ο Ντάντλι, ο ψηλός ξανθός μυώδης ξάδελφος του Χάρι, το δερμάτινο μπουφάν του.

«Ναι;» ρώτησε ο Χάρι.

«Κάθισε!» υπέδειξε ο θεός Βέρνον. Ο Χάρι σήκωσε τα φρύδια του. «Σε παρακαλώ!» πρόσθεσε ο θεός Βέρνον, μορφάζοντας σαν να του κάθισε η λέξη στο λαρύγγι.

Ο Χάρι κάθισε. Ήξερε τι θα ακολουθούσε. Ο θεός του βάλθηκε να βηματίζει πάνω-κάτω, ενώ η θεία Πετούνια και ο Ντάντλι παρακολουθούσαν τις κινήσεις του με έκφραση ανήσυχη. Τέλος, ο θεός Βέρνον σταμάτησε μπροστά στον Χάρι και μίλησε, με το με-

γάλο κόκκινο πρόσωπό του σφιγμένο από την αυτοσυγκέντρωση.

«Άλλαξα γνώμη», ανήγγειλε.

«Τι έκπληξη!» έκανε ο Χάρι.

«Μην του μιλάς σε αυτό τον τόνο...» άρχισε η θεία Πετούνια με στριγκιά φωνή.

Ο θεός Βέρνον, όμως, της έγενεψε να σωπάσει. «Είναι όλα μπόυρδες», είπε, αγριοκοιπάζοντας τον Χάρι με τα μικρά γουρουνίσια μάτια του. «Αποφάσισα πως δεν πιστεύω λέξη. Δεν έχουμε να πάμε πουθενά, θα μείνουμε στο σπίτι μας».

Ο Χάρι κοίταξε το θείο του και τον κυρίευσε ένα μείγμα οργής και ευθυμίας. Τον τελευταίο μήνα, ο Βέρνον Ντάρσλι άλλαζε γνώμη κάθε είκοσι τέσσερις ώρες, φορτώνοντας και ξεφορτώνοντας και ξαναφορτώνοντας το αυτοκίνητο με κάθε αλλαγή. Το καλύτερο του Χάρι ήταν μια φορά που ο θεός Βέρνον, χωρίς να ξέρει ότι ο Ντάντλι είχε προσθέσει στο τελευταίο πακετάρισμα τον αλτήρα του, σήκωσε τη βαλίτσα του γιου του να τη βάλει στο πορτμπαγκάζ και σωριάστηκε χάμω με κραυγές πόνου κι ένα χείμαρρο βλαστήμιες.

«Μας λες», συνέχισε ο θεός Βέρνον, αρχίζοντας πάλι να βηματίζει πάνω-κάτω, «ότι η Πετούνια, ο Ντάντλι κι εγώ διατρέχουμε κίνδυνο. Από... από...»

«Από κάποιους της “φάρας μου”, ακριβώς», συμπλήρωσε ο Χάρι.

«Ε, δεν το πιστεύω», επανέλαβε ο θεός Βέρνον, σταματώντας ξανά μπροστά στον Χάρι. «Ξενύχτησα απόψε και το σκέφτηκα ξανά, και πιστεύω πως είναι τέχνασμα για ν’ αρπάξεις το σπίτι».

«Το σπίτι;» απόρησε ο Χάρι. «Ποιο σπίτι;»

«Αυτό το σπίτι!» τσίριξε ο θεός Βέρνον και η φλέβα στο μέτωπό του άρχισε να χτυπάει. «Το σπίτι *μας*! Στην περιοχή αυτή οι τιμές των ακινήτων έχουν εκτοξευτεί στα ύψη! Θέλεις να μας απομακρύνεις και μετά να κάνεις τα άμπρα κατάμπρα σου και πριν το καταλάβουμε, τα συμβόλαια θα είναι στο όνομά σου και...»

«Τρελάθηκαν;» τον έκοψε θυμωμένος ο Χάρι. «Τέχνασμα να πάρω το σπίτι; Τελικά είσαι τόσο ηλίθιος όσο φαίνεσαι;»

«Πώς τολμάς...!» στρίγκλισε η θεία Πετούνια, αλλά ο Βέρνον την έκοψε πάλι μ’ ένα νεύμα: οι προσβολές για την εξωτερική του εμφάνιση δεν ήταν τίποτα, φαίνεται, μπροστά στον κίνδυνο που είχε ανακαλύψει.

«Για την περίπτωση που το ξέχασες», συνέχισε ο Χάρι, «έχω ήδη σπιτί, αυτό που μου άφησε ο νονός μου. Γιατί να θέλω τούτο εδώ; Μήπως για τις ευτυχισμένες μου αναμνήσεις;»

Έπεσε σιωπή. Ο Χάρι σκέφτηκε ότι είχε εντυπωσιάσει το θείο του με αυτό το επιχείρημα.

«Ισχυρίζεσαι», είπε ο θείος Βέρνον, αρχίζοντας πάλι να βηματίζει, «ότι αυτός ο λόρδος Τάδε...»

«Βόλντεμορτ», τον διόρθωσε εκνευρισμένος ο Χάρι, «και το έχουμε συζητήσει εκατό φορές. Δεν είναι ισχυρισμός, είναι γεγονός, σ' το είπε πέρυσι ο Ντάμπλντορ και φέτος ο Κίνγκολι και ο κύριος Ουέσλι...»

Ο Βέρνον Ντάρσλι κύρτωσε θυμωμένος τους ώμους του κι ο Χάρι μάντεψε ότι ο θείος του πάσχιζε να διώξει την ανάμνηση της απρόσμενης επίσκεψης, λίγες μέρες μετά τον ερχομό του Χάρι για τις καλοκαιρινές διακοπές, των δύο ενήλικων μάγων. Η άφιξη στο κατώφλι τους του Κίνγκολι Σάκλμπολι και του Άρθουρ Ουέσλι ήταν ένα δυσάρεστο σοκ για τους Ντάρσλι. Ο Χάρι όφειλε να ομολογήσει, πάντως, ότι, καθώς ο κύριος Ουέσλι είχε κατεδαφίσει κάποτε το μισό καθιστικό, ήταν φυσικό η επανεμφάνισή του να μην ενθουσιάζει το θείο Βέρνον...

«...ο Κίνγκολι και ο κύριος Ουέσλι σ' το εξήγησαν ξανά», συνέχισε αμελίκτα ο Χάρι. «Μόλις κλείσω τα δεκαεπτά, θα λυθεί το ξόρκι που με προστατεύει, πράγμα που εκθέτει κι εσάς σε κίνδυνο. Το Τάγμα είναι βέβαιο ότι θα γίνετε στόχος του Βόλντεμορτ, που είτε θα σας βασανίσει για να μάθει πού βρίσκομαι είτε θα σας κρατήσει ομήρους, γιατί νομίζει πως θα προσπαθήσω να σας σώσω». Ο θείος Βέρνον και ο Χάρι κοιπάχτηκαν στα μάτια. Ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι εκείνη τη στιγμή αναρωτιόνταν κι οι δυο για το ίδιο πράγμα. Έπετα ο θείος Βέρνον άρχισε ξανά τα πέρα-δώθε κι ο Χάρι συνέχισε: «Πρέπει να κρυφτείτε και το Τάγμα θέλει να βοηθήσει. Σας προσφέρουν σοβαρή προστασία, την καλύτερη που υπάρχει».

Ο θείος Βέρνον δεν είπε τίποτα, αλλά συνέχισε να βηματίζει πάνω-κάτω. Έξω, ο ήλιος είχε χαμηλώσει πάνω από τους θαμνοφράχτες των σπιτιών. Η χορτοκοπτική μηχανή του γείτονα σταμάτησε πάλι ξαφνικά.

«Νόμιζα πως υπήρχε ένα Υπουργείο Μαγείας;» ρώτησε απότομα ο θείος Βέρνον.

«Υπάρχει», έκανε ξαφνιασμένος ο Χάρι.

«Τότε γιατί δεν αναλαμβάνουν αυτοί την προστασία μας; Θα έλεγα ότι, αφού είμαστε αθώα θύματα, ένοχοι μόνο γιατί περιθάλαψαμε κάποιον που αποτελούσε στόχο, έχουμε κάθε δικαίωμα στην κυβερνητική προστασία!»

Ο Χάρι γέλασε· δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί. Ήταν τόσο αναμενόμενο από το θείο του να εναποθέσει τις ελπίδες του στο κατεστημένο — ακόμη και στο κατεστημένο ενός κόσμου για τον οποίο ένιωθε μόνο αποστροφή και δυσπιστία.

«Άκουσες τι είπε ο κύριος Ουέσλι και ο Κίνγκσολι», απάντησε ο Χάρι. «Πιστεύουμε ότι το Υπουργείο έχει διαβρωθεί».

Ο θείος Βέρνον πήγε στο τζάκι και ξαναγύρισε, ανασαίνοντας τόσο βαριά που το τεράστιο μαύρο μουστάκι του τρεμούλιαζε ενώ το πρόσωπό του κοκκίνισε ακόμη περισσότερο από την αυτοσυγκέντρωση.

«Εντάξει», είπε σταματώντας ξανά μπροστά στον Χάρι. «Εντάξει, ας υποθέσουμε ότι, χάριν συζητήσεως, δέχομαι αυτή την προστασία. Δε βλέπω γιατί να μη μας αναλάβει αυτός ο Κίνγκσολι!»

Ο Χάρι κατάφερε να μην κοιτάξει απαυδισμένος το ταβάνι, αλλά με μεγάλη δυσκολία. Την ερώτηση αυτή την είχε ακούσει καμιά δεκαριά φορές. «Όπως σου εξήγησα», αποκρίθηκε με σφιγμένα δόντια, «ο Κίνγκσολι προστατεύει Μαγκ... θέλω να πω τον πρωθυπουργό σας».

«Ακριβώς, είναι ο καλύτερος!» κατένευσε ο θείος Βέρνον δείχνοντας τη σθησιτή οθόνη της τηλεόρασης. Οι Ντάρσλι είχαν δει τον Κίνγκσολι στις ειδήσεις, να βαδίζει διακριτικά πίσω από τον πρωθυπουργό των Μαγκλ που επισκεπτόταν ένα νοσοκομείο. Αυτό, συν το γεγονός ότι ο Κίνγκσολι κατείχε άριστα την τέχνη να ντύνεται σαν Μαγκλ, για να μην αναφέρουμε την κατευναστική επίδραση της βαθιάς αργόσυρτης φωνής του, είχαν κάνει τους Ντάρσλι να πάρουν τον Κίνγκσολι από καλό μάτι, κάτι που δεν είχε συμβεί με κανέναν άλλο μάγο, αν και ήταν γεγονός πως δεν τον είχαν δει ποτέ με το σκουλαρίκι του.

«Είναι καπαρωμένος», εξήγησε ο Χάρι. «Αλλά η Εστιά Τζούνος και ο Δαίδαλος Ντιγκλ έχουν όλα τα προσόντα για τη δουλειά...»

«Αν βλέπαμε τουλάχιστον τα βιογραφικά...» άρχισε ο θείος Βέρνον.

Ο Χάρι όμως είχε χάσει την υπομονή του. Σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε το θείο του, δείχνοντας τώρα αυτός την τηλεόραση. «Τα δυστυχήματα αυτά δεν είναι δυστυχήματα — οι συντριβές και οι εκρήξεις κι οι εκτροχιασμοί, κι όλα αυτά που βλέπουμε στις ειδήσεις. Άνθρωποι εξαφανίζονται και πεθαίνουν κι από πίσω κρύβεται αυτός — ο Βόλντεμορτ. Σου το είπα χίλιες φορές, σκοτώνει Μαγκλ από κόμπι. Ακόμη και οι ομίχλες προκαλούνται από τους Παράφρονες κι αν δε θυμάσαι τι είναι, ρώτα το γιο σου!»

Ο Ντάντλι σήκωσε τα χέρια του και σκέπασε το στόμα του. Νιώθοντας πάνω του τα βλέμματα του Χάρι και των γονιών του, τα κατέβασε αργά και ρώτησε: «Υπάρχουν... υπάρχουν κι άλλοι;»

«Κι άλλοι;» γέλασε ο Χάρι. «Εννοείς περισσότεροι από τους δύο που μας επιτέθηκαν; Και βέβαια, υπάρχουν εκατοντάδες, χιλιάδες ίσως τώρα πια, αφού θρέφονται με το φόβο και την απόγνωση...»

«Καλά, καλά», τον έκοψε ο Βέρνον Ντάρσλι. «Μπήκαμε στο νόημα...»

«Το ελπίζω», έκανε ο Χάρι, «γιατί μόλις κλείσω τα δεκαεπτά, όλοι τους — Θανατοφάγοι, Παράφρονες, ακόμη και Κολασμένοι, δηλαδή πτώματα μαγεμένα από ένα Σκοτεινό μάγο — θα σας βρουν και θα σας επιτεθούν. Κι αν φέρετε στο μυαλό σας την τελευταία φορά που προσπαθήσατε να ξεφύγετε από μάγους, νομίζω πως θα συμφωνήσετε ότι χρειάζεστε βοήθεια».

Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή στη διάρκεια της οποίας αντιλάλησε μέσ' απ' το χρόνο ο πάταγος της ξύλινης εξώπορτας που έσπασε ο Χάγκριντ. Η θεία Πετούνια είχε το βλέμμα της καρφωμένο στο θείο Βέρνον· ο Ντάντλι κοιτούσε τον Χάρι.

Τέλος, ο θεός Βέρνον ξεφούρνισε ταραγμένος: «Και η δουλειά μου; Το σχολείο του Ντάντλι; Αλλά δε φαντάζομαι να ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα ένα μάτσο κασομέρηδες μάγους...»

«Δεν καταλαβαίνεις;» φώναξε ο Χάρι. «Θα σας βασανίσουν και θα σας σκοτώσουν σαν τους γονείς μου!»

«Μπαμπά», είπε με δυνατή φωνή ο Ντάντλι, «μπαμπά... εγώ θα πάω μ' αυτούς του Τάγματος».

«Ντάντλι», στράφηκε το αγόρι στον ξάδελφό του, «είπες κάτι λογικό για πρώτη φορά στη ζωή σου». Ήξερε πως είχε κερδίσει τη μάχη. Αν είχε φοβηθεί αρκετά ο Ντάντλι ώστε να δεχτεί τη βοήθεια

του Τάγματος, οι γονείς του θα τον ακολουθούσαν. Δεν υπήρχε περίπτωση ν' αποχωριστούν το «Ντιντικάκι» τους. Ο Χάρι κοίταξε το ρολόι πάνω στο τζάκι. «Θα είναι εδώ σε πέντε λεπτά», τους πληροφόρησε κι όταν δεν απάντησε κανείς από τους Ντάρσλι, βγήκε από το δωμάτιο.

Η προοπτική του χωρισμού — προφανώς για πάντα — από τη θεία, το θείο και τον ξάδελφό του του προξενούσε μόνο χαρά, ωστόσο υπήρχε μια δυσάρεστη αμνηχανία στην ατμόσφαιρα. Τι να πουν ο ένας στον άλλον έπετα από δεκαέξι χρόνια βαθιάς και αμοιβαίας αντιπάθειας;

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό του, ο Χάρι πασπάτεψε άσκοπα το σακιδιό του και, στη συνέχεια, έριξε μέσα στο κλουβί της Χέντβικ μερικές κροκέτες κουκουβάγιας. Έπεσαν μ' έναν κοφτό θόρυβο στον πάτο του κλουβιού κι εκείνη τις αγνόησε.

«Φεύγουμε σύντομα, πολύ σύντομα», της είπε ο Χάρι. «Και μετά θα είσαι ελεύθερη να ξαναπετάξεις».

Την επόμενη στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Ο Χάρι, έπετα από ένα στιγμιαίο δισταγμό, βγήκε από το δωμάτιό του και κατέβηκε στο ισόγειο· πήγαινε πολύ να περιμένει από την Εστία και τον Δαίδαλο να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους με τους Ντάρσλι.

«Χάρι Πότερ!» τσίριξε μια ενθουσιώδης φωνή μόλις άνοιξε ο Χάρι την πόρτα. Ένας μικροκαμωμένος άντρας με ένα βιολετί ψηλό καπέλο τού έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Τιμή μου, όπως πάντα!»

«Ευχαριστώ, Δαίδαλε», αποκρίθηκε ο Χάρι, στέλνοντας συγχρόνως ένα συγκρατημένο αμήχανο χαμόγελο στη μελαχρινή Εστία. «Καλοσύνη σας που ήρθατε... Ο θείος, η θεία και ο ξάδελφός μου είναι από δω...»

«Καλή σας μέρα, συγγενείς του Χάρι Πότερ!» χαιρέτησε πρόσχαρα ο Δαίδαλος μπαίνοντας στο καθιστικό. Οι Ντάρσλι δε χάρηκαν διόλου με την προσφώνηση· ο Χάρι κάπου μέσα του περίμενε ν' αλλάξουν πάλι γνώμη. Ο Ντάντλι, μόλις είδε το μάγο και τη μάγισσα, τραβήχτηκε πιο κοντά στη μητέρα του. «Βλέπω πως έχετε πακετάρει ήδη τα πράγματά σας. Έκτακτα! Το σχέδιο, όπως σας ενημέρωσε ο Χάρι, είναι απλό», εξήγησε ο Δαίδαλος, που έβγαλε ένα τεράστιο ρολόι τσέπης από το γιλέκο του και το κοίταξε. «Θα φύγουμε πριν

από τον Χάρι. Επειδή είναι επικίνδυνο να χρησιμοποιήσουμε μαγεία μέσα στο σπίτι σας — ο Χάρι είναι ακόμη ανήλικος, θα βρει πρόφαση το Υπουργείο να τον συλλάβει — θα απομακρυνθούμε με το αυτοκίνητο καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα προτού διακτινιστούμε στο κρησφύγετο που επιλέξαμε για σας. Ξέρετε να οδηγείτε, ελπίζω;» ρώτησε ευγενικά το θείο Βέρνον.

«Αν ξέρω να...; Και βέβαια ξέρω να οδηγώ!» αναφώνησε ο θείος Βέρνον.

«Πολύ έξυπνο εκ μέρους σας, κύριε, πολύ έξυπνο, εγώ προσωπικά θα τα έκανα θάλασσα μ' όλα αυτά τα κουμπιά και τα όργανα», επιδοκίμασε ο Δαίδαλος. Προφανώς είχε την εντύπωση ότι κολλάκευε τον Βέρνον Ντάρλι, που ήταν φανερό ότι με κάθε λέξη του Δαίδαλου έχανε την εμπιστοσύνη του στο σχέδιο.

«Δεν ξέρει ούτε να οδηγεί», μουρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του, ενώ το μουστάκι του τρεμούλιασε από την αγανάκτηση, αλλά ευτυχώς δεν τον άκουσαν ούτε η Εστία ούτε ο Δαίδαλος.

«Εσύ, Χάρι, θα περιμένεις εδώ τη φρουρά σου. Έγινε μια μικρή αλλαγή στα σχέδια...» πρόσθεσε ο Δαίδαλος.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ευθύς ο Χάρι. «Νόμιζα ότι θα έρθει ο Τρελομάτης και θα με πάρει με παράπλευρο διακτινισμό...»

«Δεν μπορεί να γίνει αυτό», παρενέβη κοφτά η Εστία. «Θα σου εξηγήσει ο Τρελομάτης».

Οι Ντάρλι, που άκουγαν σαστισμένοι γιατί δεν καταλάβαιναν λέξη, αναπήδησαν όταν ακούστηκε μια δυνατή φωνή να τσιρίζει: «*Βιαστείτε!*» Ο Χάρι κοίταξε ολόγυρα προτού αντιληφθεί ότι η φωνή προερχόταν από το ρολόι τσέπης του Δαίδαλου.

«Σωστά, τα χρονικά περιθώρια του σχεδίου μας είναι πολύ περιορισμένα», είπε ο Δαίδαλος, γνέφοντας στο ρολόι του, καθώς το έβαζε ξανά στην τσέπη του γιλέκου του. «Χάρι, θέλουμε να συγχρονίσουμε την αναχώρησή σου από το σπίτι με το διακτινισμό της οικογένειάς σου· έτσι θα λυθεί το ζόρκι τη στιγμή ακριβώς που θα ξεκινάτε όλοι για ασφαλείς προορισμούς». Στράφηκε στους Ντάρλι. «Έχουμε πακετάρει όλοι, είμαστε έτοιμοι να φύγουμε;»

Κανένας τους δεν του απάντησε· ο θείος Βέρνον κοιπούσε ακόμη αποσβολωμένος το εξόγκωμα στην τσέπη του γιλέκου του Δαίδαλου.

«Εμείς, Δαίδαλε, καλύτερα να περιμένουμε στο χολ», πρότεινε

η Εστιά· προφανώς σκεφτόταν ότι θα ήταν αδιακρισία να μείνουν στο δωμάτιο, όταν ο Χάρι θα αντάλλασσε τρυφερούς και ίσως δακρύβρεχτους αποχαιρετισμούς με τους Ντάρσλι.

«Δεν είναι ανάγκη», μουρμούρισε ο Χάρι.

Ωστόσο, ο θεός Βέρνον έκανε περιπτή κάθε εξήγηση, λέγοντας δυνατά: «Αντίο, λοιπόν, μικρέ». Έπειτα, άπλωσε το δεξί του χέρι να σφίξει το χέρι του Χάρι, αλλά την τελευταία στιγμή το μετάνιωσε, έκλεισε τη γροθιά του και άρχισε να κουνάει μπρος-πίσω το χέρι του σαν μετρονόμος.

«Ετοιμος, Ντίντι;» ρώτησε η θεία Πετούνια, ελέγχοντας σχολαστικά το κούμπωμα της τσάντας της για ν' αποφύγει να κοιτάξει τον Χάρι.

Ο Ντάντλι δεν απάντησε. Στεκόταν με το στόμα μισάνοιχτο, θυμίζοντας λίγο στον Χάρι το γίγαντα Γκράουπ.

«Πάμε, λοιπόν», έκανε ο θεός Βέρνον.

Είχε φτάσει ήδη στην πόρτα του καθιστικού, όταν ο Ντάντλι μουρμούρισε: «Δεν καταλαβαίνω».

«Τι δεν καταλαβαίνεις, τζουτζούκο μου;» ρώτησε η θεία Πετούνια κοιπάζοντας το γιο της.

Ο Ντάντλι σήκωσε τη χερούκλα του δείχνοντας τον Χάρι. «Γιατί δεν έρχεται μαζί μας;»

Ο θεός Βέρνον και η θεία Πετούνια κοκάλωσαν στις θέσεις τους, κοιπάζοντας τον Ντάντλι σαν να είχε εκφράσει μόλις την επιθυμία να γίνει μπαλαρίνα.

«Τι;» αναφώνησε ο θεός Βέρνον.

«Γιατί δεν έρχεται κι αυτός;» επανέλαβε ο Ντάντλι.

«Γιατί... γιατί δε θέλει», απάντησε ο θεός Βέρνον, που γύρισε, αγριοκοίταξε τον Χάρι και ρώτησε: «Δε θέλεις, έτσι δεν είναι;»

«Ούτε κατά διάνοια», αποκρίθηκε ο Χάρι.

«Ορίστε», είπε ο θεός Βέρνον στον Ντάντλι. «Και τώρα πάμε να φύγουμε».

Βγήκε από το δωμάτιο κι ύστερα από λίγο άκουσαν την εξώπορτα ν' ανοίγει. Ωστόσο, ο Ντάντλι δε σάλεψε από τη θέση του και η θεία Πετούνια, έπειτα από μερικά διστακτικά βήματα, σταμάτησε κι αυτή.

«Τι 'ναι πάλι;» γάβγισε ο θεός Βέρνον, επιστρέφοντας στην πόρτα.

Ο Ντάντλι έδειχνε να παλεύει με έννοιες πάρα πολύ δύσκολες για να τις εκφράσει με λόγια. Έπειτα από κάμποσες στιγμές επώδυνης εσωτερικής πάλης, πρόφερε: «Μα πού θα πάει;»

Η θεία Πετούνια και ο θείος Βέρνον κοιπάχτηκαν μεταξύ τους. Ήταν φανερό ότι τους είχε τρομάξει ο Ντάντλι.

Τη σιωπή έσπασε η Εστία. «Μα... σίγουρα ξέρετε πού πηγαίνει ο ανιψιός σας;» ρώτησε σαστισμένη.

«Πώς δεν ξέρουμε!» αντέδρασε ο Βέρνον Ντάρσλι. «Φεύγει με τη φάρα σας, έτσι δεν είναι; Έλα, Ντάντλι, πάμε στο αυτοκίνητο, άκουσες, βιάζονται οι άνθρωποι».

Ο Βέρνον Ντάρσλι πήγε πάλι ως την πόρτα, αλλά ο Ντάντλι δεν τον ακολούθησε.

«Φεύγει με τη φάρα μας;»

Η Εστία είχε πέσει από τα σύννεφα. Ο Χάρι είχε ξαναδεί αυτή την αντίδραση: οι μάγοι και οι μάγισσες δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι οι στενότεροι εν ζωή συγγενείς του έδειχναν τόσο λίγο ενδιαφέρον για το θρυλικό Χάρι Πότερ.

«Όλα εντάξει», τη βεβαίωσε ο Χάρι. «Δεν πειράζει, ειλικρινά».

«Δεν πειράζει;» επανέλαβε η Εστία, υψώνοντας απειλητικά τη φωνή της. «Δεν καταλαβαίνουν αυτοί οι άνθρωποι τι έχεις τραβήξει; Τι κινδύνους διατρέχεις; Την ξεχωριστή σου θέση στην καρδιά του κινήματος κατά του Βόλντεμορτ;»

«Ε... όχι, δεν καταλαβαίνουν», απάντησε ο Χάρι. «Νομίζουν πως είμαι ένα χαμένο κορμί, αλλά έχω συνηθίσει...»

«Εγώ δε νομίζω πως είσαι χαμένο κορμί».

Αν δεν είχε δει ο Χάρι τα χείλη του Ντάντλι να κινούνται, ίσως να μην το πίστευε. Τώρα όμως κοίταξε κάμποσες στιγμές τον Ντάντλι, προτού πειστεί πως ήταν ο ξάδελφός του που είχε μιλήσει· άλλωστε, ο Ντάντλι είχε κοκκινίσει. Ο ίδιος ο Χάρι ένιωσε αμηχανία και κατάπληξη συνάμα. «Ε... σ' ευχαριστώ, Ντάντλι», απάντησε.

Ο Ντάντλι πάλεψε πάλι με σκέψεις υπερβολικά περίπλοκες για να εκφραστούν με λόγια, προτού ψιθυρίσει: «Μου έχεις σώσει τη ζωή».

«Όχι ακριβώς», διευκρίνισε ο Χάρι. «Την ψυχή σου ήθελαν οι Παράφρονες...»

Κοίταξε με περιέργεια τον ξάδελφό του. Ουσιαστικά δεν είχαν καμία επαφή αυτό και το προηγούμενο καλοκαίρι, αφού ο Χάρι είχε

μείνει ελάχιστα στην οδό Πριβέτ και, επιπλέον, περνούσε τον περισσότερο χρόνο του στο δωμάτιό του. Τώρα όμως ο Χάρι συνειδητοποιούσε ότι το παγωμένο τσάι που τον μπουρδούκλωσε το πρωί ίσως δεν ήταν ανθρωποπαγίδα. Στο μεταξύ, ο Ντάντλι είχε εξαντλήσει την ικανότητα έκφρασης των συναισθημάτων του. Αφού ανοιγόκλεισε κάνα δυο φορές το στόμα του, σώπασε κατακόκκινος.

Η θεία Πετούνια ξέσπασε σε δάκρυα. Η Εστία Τζούνς τής έριξε ένα επιδοκιμαστικό βλέμμα, που έγινε οργισμένο όταν η θεία Πετούνια έτρεξε κι αγκάλιασε τον Ντάντλι αντί για τον Χάρι.

«Τι γλυκό, Ντιντικάκι μου...» ψέλλισε κλαίγοντας στο πλατύ του στέρνο, «τι... τι καλό παιδί που είσαι... να λες “ευχαριστώ”...»

«Μα δεν είπε “ευχαριστώ”», τόνισε αγανακτισμένη η Εστία. «Το μόνο που είπε είναι ότι δε θεωρεί τον Χάρι χαμένο κορμί!»

«Ναι, αλλά για τον Ντάντλι είναι σαν να είπε “σ’ αγαπώ”», εξήγησε ο Χάρι, που είχε μεν εκνευριστεί αλλά ταυτόχρονα ήθελε να γελάσει με τη θεία Πετούνια, η οποία έσφιγγε τον Ντάντλι σαν να είχε σώσει μόλις τον ξάδελφό του από ένα φλεγόμενο κτίριο.

«Τελικά θα φύγουμε, ναι ή όχι;» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον που εμφανίστηκε για πολλοστή φορά στην πόρτα του καθιστικού. «Νόμιζα πως ο χρόνος μάς πίεζε!»

«Ναι, ναι, φεύγουμε», διάστηκε να βεβαιώσει ο Δαίδαλος Ντιγκλ, που παρακολουθούσε αυτή τη στιχομυθία ελαφρώς σασιτισμένος αλλά τώρα σοβάρεψε. «Πρέπει να πηγαίνουμε. Χάρι...» άρχισε να λέει και την ίδια στιγμή προχώρησε κι έσφιξε την παλάμη του αγοριού και με τα δυο του χέρια. «Καλή τύχη! Ελπίζω να ξανανταμώσουμε. Ο κόσμος των μάγων έχει εναποθέσει πάνω σου τις ελπίδες του».

«Ε...» έκανε ο Χάρι, «ευχαριστώ...»

«Γεια χαρά, Χάρι», χαιρέτησε η Εστία σφίγγοντας κι αυτή το χέρι του. «Όλες οι σκέψεις μας μαζί σου».

«Ελπίζω να πάνε όλα καλά», ευχήθηκε ο Χάρι, ρίχνοντας μια ματιά στη θεία Πετούνια και στον Ντάντλι.

«Ω, είμαι σίγουρος ότι θα γίνουμε τα καλύτερα φιλαράκια», αναφώνησε πρόσχαρα ο Ντιγκλ, κουνώντας το καπέλο του καθώς έβγαινε απ’ το δωμάτιο. Η Εστία τον ακολούθησε.

Τότε ο Ντάντλι απομάκρυνε μαλακά τη μητέρα του και πλησίασε τον Χάρι, που χρειάστηκε όλη του την αυτοσυγκράτηση για να μην

τον απειλήσει με μάγια. Ο Ντάντλι τού άπλωσε το μεγάλο ροδαλό χέρι του.

«Δεν καταλαβαίνω, Ντάντλι», έκανε ο Χάρι, ενώ η θεία Πετούνια ξεσπούσε σε νέους γοερούς λυγμούς, «σου εμφύσησαν καινούργια προσωπικότητα οι Παράφρονες;»

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε ο Ντάντλι. «Τα λέμε, Χάρι».

«Ναι...» πρόφερε ο Χάρι, σφίγγοντας το χέρι του Ντάντλι. «Ίσως. Να προσέχεις, μεγάλη».

Ο Ντάντλι σχεδόν χαμογέλασε κι ύστερα βγήκε με αδέξια περπατησιά από το δωμάτιο. Ο Χάρι άκουσε τα βαριά του βήματα στο χαλικοστρωμένο δρομάκι και ύστερα την πόρτα ενός αυτοκινήτου.

Η θεία Πετούνια, που είχε χάσει το πρόσωπό της στο μαντίλι της, ανάβλεψε στο θόρυβο. Ήταν φανερό πως δεν περίμενε να βρεθεί μόνη της με τον Χάρι. Έτσι, διάσπηκε να βάλει στην τσέπη της το μουσκεμένο μαντίλι. «Αντίο, λοιπόν...» πέταξε προτού πάει στην πόρτα χωρίς να του ρίξει ούτε ένα βλέμμα.

«Αντίο», είπε ο Χάρι.

Την επόμενη στιγμή κοντοστάθηκε και κοίταξε πίσω. Για ένα δευτερόλεπτο ο Χάρι είχε την αλλόκοτη αίσθηση πως ήθελε να του πει κάτι. Εκείνη του έριξε ένα παράξενο, αναποφάσιστο βλέμμα σαν να ήταν έτοιμη να μιλήσει, αλλά κατόπιν, μ' ένα κοφτό νεύμα του κεφαλιού, ακολούθησε το γιο της και τον άντρα της.

«Κανείς δεν μπορεί να ζήσει όσο είναι ζωντανός ο άλλος,
κι ένας από τους δυο μας θα φύγει για πάντα...»

Χάρι Πότερ

Σας παρουσιάζουμε το έβδομο και τελευταίο μέρος
της επικής ιστορίας του Χάρι Πότερ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN 978-960-453-282-7

9 789604 532827

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΖ. 05899